Nr. 26

30 juni 1962

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS

van de Rebellenclub

Wordt het een tunnel of een brug?

Er zijn plannen om Engeland te verbinden met het vasteland van Europa, maar nog steeds weet men niet zeker hoe die verbinding er uit zal zien: een tunnel of een brug.

De plannen om Engeland een vaste oeververbinding te geven met de rest van Europa zijn al oud; al in de tijd van Napoleon was er sprake van. Franse bouwkundigen hebben toen verschillende plannen uitgewerkt, maar tot grote opluchting van de Engelsen — die natuurlijk een invasie door de vijandelijke Fransen troepen vreesden — verhinderde de plotselinge val van Napoleon de verdere uitvoering. Jarenlang bleven de tekeningen en plannen daarna in een stoffige bureaulade liggen, tot een ondernemend iemand ze weer ter tafel bracht. Er werd over gepraat, er werden speciale commissies benoemd om de voor- en nadelen te onderzoeken, maar het eind van het liedje was steevast, dat de plannen weer werden teruggelegd in de la waar ze vandaan gekomen waren.

Zo is het sedertdien steeds gegaan. In 1867 leek het er even op dat men werkelijk met de bouw van een tunnel zou beginnen. Dertien jaar later werden er zelfs een paar proeftunnels gegraven en de halve wereld was vol van het grote project, maar ook deze keer liep het weer op een teleurstelling uit. De eerste kilometers tunnel, die men zowel aan de Franse als aan de Engelse kant had gegraven, alsmede de bijbehorende bouwschachten bleven verlaten achter. Ze bestaan nog altijd.

In 1889 kwam men met het plan om tussen Frankrijk en Engeland een brug te bouwen, maar men werd al heel gauw afgeschrikt door het enorme werk en de ontzettend hoge kosten. In 1929 was er weer een plan voor een tunnel, maar ook dat kwam niet tot uitvoering.

Na de tweede wereldoorlog begon men de zaken serieuzer aan te pakken. Voor- en nadelen werden tegen elkaar afgewogen en hoe langer hoe meer mensen raakten enthousiast voor een vaste oeververbinding, die voor het verkeer en voor de handel van groot belang zou zijn. Ook Engeland begon langzaam maar zeker de voordelen in te zien en Engelse ingenieurs bogen zich over hun tekentafels om zelf plannen voor een verbinding te ontwerpen.

Op het ogenblik is het zo, dat er verscheidene plannen naast elkaar bestaan. Op de eerste plaats hebben een aantal ingenieurs voorgesteld tussen Dover en Calais een tunnel te bouwen van ruim veertig kilometer lengte. Deze tunnel zou dan moeten bestaan uit twee metalen buizen. In iedere buis hebben zij een enkelspoor voor elektrische treinen geprojecteerd en er is berekend, dat per dag ongeveer tweehonderdvijftig treinen van één buis gebruik zouden kunnen maken. In dit project is geen plaats voor een autotunnel: auto's en andere vervoermiddelen moeten op een trein geladen worden en worden dan zo onder het Kanaal door vervoerd. De ontwerpers van dit plan staan niet toe, dat auto's op eigen gelegenheid door de tunnel rijden, omdat zij het gevaar van opstoppingen ten gevolge van verkeersongelukken erg groot achten en ook omdat er een zeer kostbare ventilatie nodig zal zijn voor de afvoer van bedorven lucht en uitlaatgassen.

Tegen dit plan zijn bezwaren gerezen. Onder andere van Franse zijde ontwierp men een plan voor een tunnel, bestaande uit twee boven elkaar liggende buizen, waarvan de bovenste gebruikt zou kunnen worden als autoweg en de onderste voor treinverkeer.

Een ander plan, dat nu opnieuw ter sprake is gekomen, is dat voor de bouw van een brug. De ontwerpers hiervan hebben zich een brug gedacht van vijfendertig meter breed; op de brug zijn geprojecteerd vijf rijbanen en een dubbele spoorweg. Het gevaarte zou bestaan uit ruim honderdveertig overspanningen en men zou ervoor moeten zorgen, dat het minstens zestig meter boven het wateroppervlak van het Kanaal bleef om de scheepvaart niet te belemmeren. Het Kanaal is namelijk een van de drukst bevaren routes ter wereld en oceaanreuzen als de *Queen Mary* en de *Queen Elizabeth* moeten zonder moeite onder de brug door kunnen. Men heeft geschat dat de bouw van zo'n brug ongeveer vijf jaar in beslag zou nemen. De kosten worden geraamd op tweehonderd miljoen pond. Tussen haakjes: de tunnel zou ongeveer honderd miljoen pond gaan kosten.

Vanzelfsprekend werden er ook tegen het brugplan weer bezwaren ingebracht. Op de eerste plaats vreest men dat het verkeer op de reuzenbrug veel last zal ondervinden van de sterke stormen, die regelmatig in het Kanaal voorkomen. De vraag is bovendien of de scheepvaart er ondanks allerlei beveiligingsmaatregelen toch geen hinder van zal ondervinden. Het onderhoudswerk aan de brug, dat natuurlijk van groot belang is en bijna ononderbroken zal moeten plaatsvinden, zal moeilijk uitvoerbaar zijn en tenslotte is een brug in oorlogstijd nu eenmaal een heel kwetsbaar punt. Al deze bezwaren vallen bij een tunnel grotendeels weg. Voordelen van de brug — want die zijn er ook — zouden onder andere zijn: er kunnen veel meer auto's passeren dan in een tunnel (men schat dit aantal op vijfduizend per uur); de brug zou korter worden dan de tunnel (in twintig minuten zou men van Dover in Calais zijn) en onder de brug is volop plaats om tegelijk nog een paar pijpleidingen voor bijvoorbeeld olie en gas aan te brengen. De punten waar de bouw van de brug zou beginnen, zijn Sangatte bij Calais en South Foreland bij Dover.

En zo liggen de zaken nu: men is het er roerend over eens, dat er een vaste oeververbinding moet komen. Handel, verkeer en toerisme zouden er alleen maar bij gebaat zijn. De enorme bouwkosten hoopt men terug te verdienen door tol te heffen. Maar er is nog één punt, waar men het niet helemaal over eens is: of de oeververbinding Frankrijk-Engeland nu een brug moet worden of een tunnel. Misschien horen we er binnenkort meer van.

ER IS OOK EEN PLAN VOOR EEN BOOGBRUG OVER HET KANAAL, DIE RUIM ZESTIG METER BOVEN HET WATER ZOU KOMEN.

DOORSNEE TUNNEL MET PERSONEN- EN AUTOTREIN

HET AFLADEN VAN DE AUTOTREIN

EXIT SORTIE AUSGANG

B. BULTERS

De reis om de wereld in 80 dagen

IN 1872 WERD LONDEN OPGESCHRIKT DOOR EEN BANKROOF. IN DE REFORMCLUB WERD DRUK OVER DEZE ROOF GESPROKEN EN EEN VAN DE LEDEN, PHILEAS FOGG, BEWEERDE, DAT HET MOGELIJK WAS OM IN TACHTIG DAGEN ROND DE WERELD TE REIZEN. HET WERD EEN WEDDENSCHAP EN HIJ GING MET ZIJN BEDIENDE PASSEPARTOUT OP REIS. IN SUEZ WERDEN ZIJ GESCHADUWD DOOR INSPECTEUR FIX, DIE DACHT DAT FOGG DE BANKROOF GEPLEEGD HAD.

OP 20 OKTOBER KWAM DE MONGOLIA IN BOMBAY AAN. INSPECTEUR FIX NAM DIRECT CONTACT OP MET DE POLITIE.

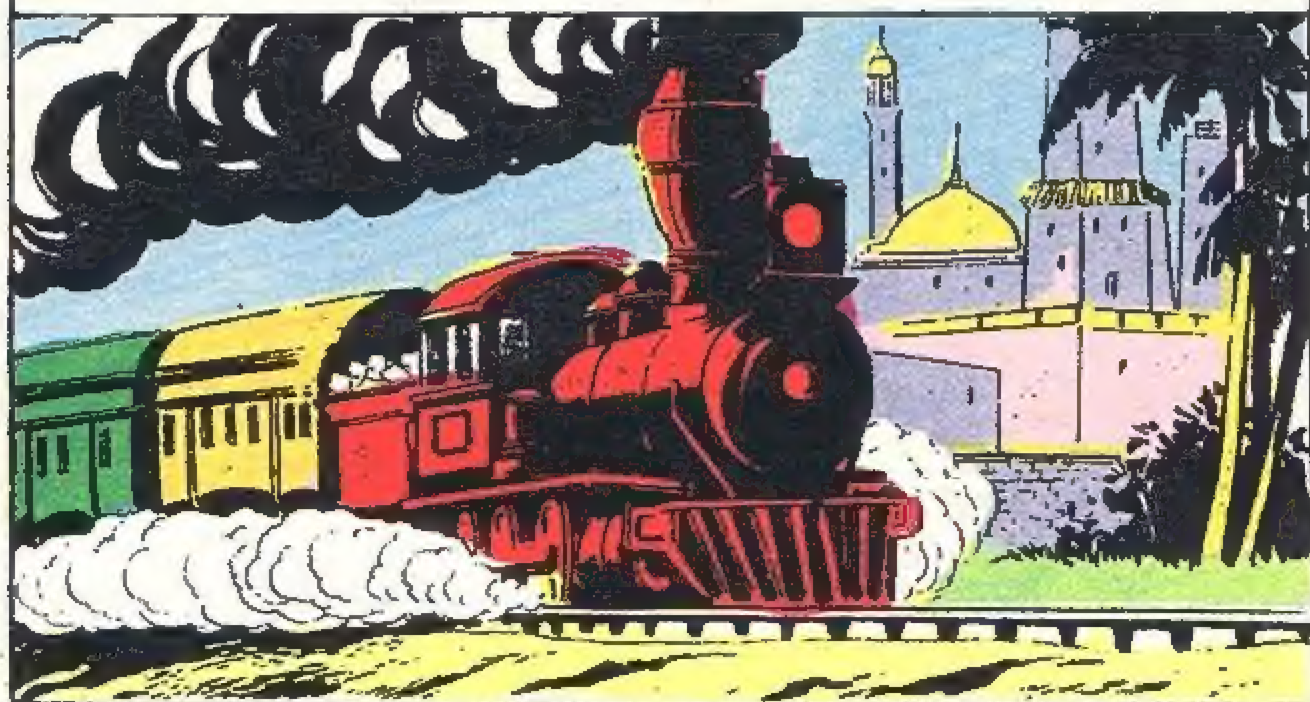

FIX BEGAF ZICH WEER NAAR HET SCHIP. HIJ VOLGDE FOGG VANDAAR NAAR HET STATION EN ZAG DAT PASSEPARTOUT TWEE KAARTJES NAAR CALCUTTA KOCHT.

OM ACHT UUR DIE AVOND VERTROK DE TREIN NAAR CALCUTTA MET AAN BOORD PHILEAS FOGG, JEAN PASSEPARTOUT EN... INSPECTEUR FIX.

DAGEN ACHTEREEN REED DE TREIN DOOR INDIA. FOGG DOODDE DE TIJD MET LEZEN EN HIELD OP EEN ZAKKALENDER PRECIES DE TIJD BIJ.

EEN DAG LATER MAAKTE INSPECTEUR FIX EEN PRAATJE MET PASSEPARTOUT.

PASSEPARTOUT VERTELDE VAN DE WEDDENSCHAP, MAAR FIX ZEI BIJ ZICHZELF:

OP DE OCHTEND VAN DE DERDE DAG STOPTE DE TREIN IN EEN DORP IN HET BINNENLAND.
IEDEREEN STAPT UIT, MENEER!
DAT IS DOM, WANT WE ZIJN NOG LANG NIET IN CALCUTTA!

PASSEPARTOUT GING EENS KIJKEN EN KWAM OPGEWONDEN TERUG.
DE SPOORLIJN HOUDT HIER OP! HET STUK TOT ALLAHABAD IS NOG NIET KLAAR!
O NEE? NOU, DAN HEBBEN DE KRANTEN IN ENGELAND ZEKER MAAR WAT VERZONNEN!

IEDEREEN GAAT VAN HIER PER KAR NAAR ALLAHABAD!
DAN DOEN WIJ DAT OOK!

PASSEPARTOUT HAD GELIJK. NAAST DE SPOORLIJN STONDEN BOEREN MET OSSEKARREN.
WIE WIL ER NAAR ALLAHABAD?
HOEVEEL KOST DAT?

INSPECTEUR FIX ONDERHANDELDE MET EEN PAAR INDIËRS; HIJ HAD EEN PLANNETJE...
BRENGT U MIJ MET DRIE KARREN NAAR ALLAHABAD!
WAAROM HEBT U DRIE KARREN NODIG, HEER?

HIER IS GELD EN VRAAG NIET VERDER!
DAN J, HEER! STAPT U MAAR IN MIJN WAGEN!
WIJ GAAN MET U MEE!

EN TOEN PHILEAS FOGG UIT DE TREIN STAPTE...
DE LAATSTE DRIE KARREN ZIJN JUIST VERTROKKEN!

FOGG DACHT EVEN NA EN ZEI TEGEN PASSEPARTOUT:
KAM HET HELE DORP UIT EN KIJK OF JE IETS KUNT VINDEN, DAT ONS OP TIJD IN ALLAHABAD KAN BRENGEN!
JA, MENEER!

EEN KWARTIER LATER KWAM PASSEPARTOUT TERUG.
NIETS TE VINDEN, MENEER! WAT NU?
DAT IS ERG, MAAR ER IS NIET VEEL AAN TE DOEN! WE KUNNEN GEEN IJZER MET HANDEN BREKEN!

Het raadsel van de Valkenbaai

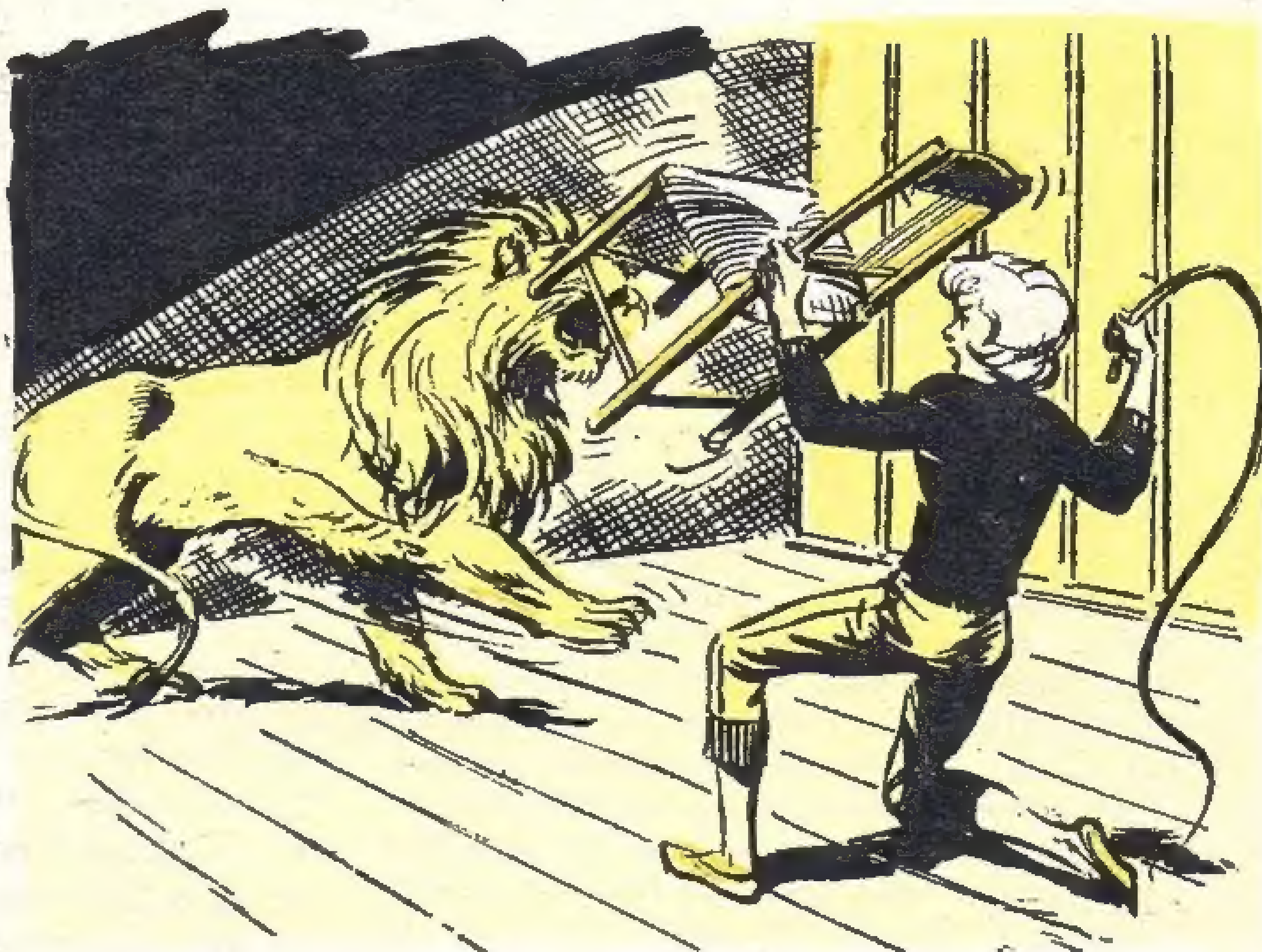

Volgende week begint op deze bladzijden een nieuw stripverhaal, waarin we kennis maken met Debbie West en haar hond Tex, die samen deel gaan uitmaken van het circus Melwin. Het is een geschiedenis vol spanning en avontuur, die tot titel heeft:

De roep van het circus

OLIVIER en de zeerovers

met tekeningen van Herman Giesen

KORTE INHOUD: *Olivier Crow, leerling-tamboer bij het 11le Regiment Infanterie van het Britse leger, en zijn nichtje Pollie Trott maken in India het vervoer mee van drie schatkisten, die door een groep soldaten van Mandelpore naar Madras gebracht moeten worden. Vaandrig Boscowen voert het bevel en sergeant Trott, Pollies vader, en soldaat Pilchard zijn ook van de partij. Onderweg ontmoeten Pollie en Olivier Paul Carvell, schrijver bij de Overzeese Compagnie. In Bombay gaat de hele groep aan boord van het schip de* Eenhoorn. *Olivier ziet een dikke Indiër, die hij niet vertrouwt. Deze man, Asaf, gaat mee naar Madras. Onderweg bespieden Olivier en Paul hem in het ruim van het schip. Olivier wordt ontdekt en door Asaf mee naar diens hut genomen. Asaf beschuldigt Olivier ervan dat hij hem een kostbare ring ontstolen heeft. Bij fouillering blijkt Olivier de ring in zijn zak te hebben. Hij wordt opgesloten. Even later komt er een schip in zicht, dat volgens Asaf aan zijn broer toebehoort.*

Dat weten we nog niet, beste jongen. Ze zijn nog te ver weg. Je moet bij de sergeant komen, orders van de officier."

,,O, gelukkig!" zei Olivier en hij knoopte zijn jas dicht en deed zijn riem om.

,,Ik was al doodsbenauwd dat ik hier opgesloten moest blijven."

,,Ik zou je heus niet hebben vergeten, hoor. Zet je sjako op en kom mee."

Aan dek keek Olivier naar de *Maskerade,* die langzaam maar zeker dichterbij kwam. Het dek van de *Eenhoorn* zag er heel anders uit nu de kanonnen schietklaar waren. Bij de reling lagen tal van kanonskogels en bij ieder kanon stonden vaten kruit, emmers water en hopen zand klaar. De zeelui waren op alles voorbereid.

,,O, ben je daar, Olivier," zei sergeant Trott kortaf. ,,Dank je, soldaat Pilchard. Roep nu korporaal Humblebucket hier."

,,Mag ik alstublieft mijn zwaard halen, oom?" vroeg Olivier.

,,Je hebt je zwaard niet nodig, Olivier. Maar pak even je overjas en een deken, en vlug wat!"

,,Mijn overjas en een deken?" echode Olivier.

,,Sta me niet als een papegaai na te praten, jongen! Doe wat je gezegd is."

,,Jawel, sergeant."

Sergeant Trott draaide zich om om te kijken hoe twee matrozen, onder bevel van de bootsman, een van de sloepen naar beneden lieten. Hij merkte niet dat vaandrig Boscowen bij hem kwam staan.

,,Waarvoor dient die boot, sergeant?" vroeg Boscowen.

Sergeant Trott sprong in de houding en salueerde.

,,Dat is mijn idee, vaandrig. Ik hoop dat u het ermee eens bent. U heeft gezegd dat ik een oogje op de kinderen moest houden als er moeilijkheden komen. Ik had gedacht dat als ze nou eens in die boot gingen, en dan een kilometer van het schip vandaan roeiden, dat ze dan volkomen veilig zouden zijn en geen gevaar konden lopen."

Boscowen keek de sergeant eens aan en glimlachte. ,,En dan zou u de handen vrij hebben om te vechten, hè?"

,,Nou ja, vaandrig. Ik zou me dan niet zo in mijn bewegingen belemmerd voelen als het zeerovers zijn."

,,Ik geloof nog maar zo niet dat het piraten zijn, sergeant. Maar goed, laat ze maar gaan. Zo, Pollie, dus je gaat spelevaren?" zei hij tegen Pollie. Zij droeg een dikke mantel en ze had van een roodbonte doek een bundeltje gemaakt.

,,Ja, vaandrig. Maar ik zou veel liever aan boord blijven. Ik kan de gewonden verzorgen, of kruit en kogels aangeven als dat nodig mocht zijn."

,,Dat is moedig van je, Pollie. Maar het geeft ons nu eenmaal een geruster gevoel als jij veilig in de sloep zit."

Paul Carvell kwam aandragen met een stevige doos. Hij had ook een warme jas aan.

,,Sergeant Trott," vroeg hij, ,,ik hoop niet dat u het me kwalijk neemt, maar ik zou zo graag hier blijven. Ik heb mijn zwaard en ik weet het te gebruiken, al ben ik geen soldaat."

,,Het is goed bedoeld, Paul," zei Boscowen, ,,maar je kunt beter in de boot gaan om Pollie gezelschap te houden."

Olivier kwam haastig aanlopen. Hij had zijn jas aan en hij gespte onder het lopen zijn zwaard vast.

,,Tamboer Crow," commandeerde Boscowen. ,,Ik ben blij dat ik je heb mogen vrijlaten. Ik stuur jou met deze sloep uit. Blijf ver genoeg van het schip vandaan totdat we je terugroepen."

,,Maar, vaandrig, Paul kan toch wel op Pollie passen. Laat mij op mijn post blijven. Als er gevochten wordt. . ."

,,Ik geloof niet dat dat zal gebeuren, Crow. Maar als het wel zo is, zal het jouw plicht zijn om Pollie en Paul te beschermen."

,,Vaandrig," begon Olivier weer, ,,als de kapitein alleen maar van Asaf heeft gehoord dat dat schip niet gevaarlijk is, dan moet hij daar niet op vertrouwen."

Boscowen wees naar de kanonnen en naar de manschappen die klaarstonden om ze te bedienen en naar de gewapende soldaten. ,,De kapitein neemt geen risico, Crow. Nou, vooruit, met je drieën in de boot!"

Paul klauterde de touwladder af, Pollie volgde hem.

,,Vaandrig," vervolgde Olivier, ,,het is al bijna donker."

,,Je kunt altijd wel de lantaarns van het schip zien, Olivier," zei sergeant Trott. ,,We zullen je niet kwijtraken. Maar je moet flink roeien, hoor, denk erom."

,,En áls er gevochten wordt," voegde Boscowen eraan toe, ,,dan kom jij voorlopig niet terug, Crow, niet eerder dan dat wij je roepen. Jij hebt het bevel over de sloep. Begrepen?"

,,Jawel, vaandrig." Olivier wachtte tot de doos van Paul in de boot was neergelaten, klom toen over de reling en daalde de touwladder af.

,,Alles klaar, daarbeneden?" riep de bootsman hun toe.

,,Ja zeker," riep Olivier.

,,Succes, Crow," riep Boscowen en het viel Olivier op hoe vriendelijk zijn meerdere was, ondanks het feit, dat hij onder arrest stond.

De boot werd losgemaakt en Olivier en Paul pakten elk een riem en roeiden weg van de *Eenhoorn*. Hoog boven zich zagen ze de bezorgde gezichten van Boscowen, sergeant Trott en de bootsman. Ze wuifden en daarna verdwenen de hoofden een voor een. Paul en Olivier trokken stevig aan de riemen. Pollie zat achterin nieuwsgierig om zich heen te kijken.

De nacht valt vrij plotseling in de tropen, en het was al bijna helemaal donker toen er een stem van de schoener klonk: ,,*Eenhoorn* ahoy! *Eenhoorn* ahoy!"

,,Dat is vreemd, kapitein," verbaasde luitenant Blantyre zich, ,,hoe weten die lui de naam van ons schip?"

,,Die Indische kooplui weten alles," antwoordde de kapitein. ,,Geef me de scheepshoorn eens aan, luitenant."

Hij liep naar het achterdek en riep naar het andere schip: ,,Wat bent u voor een schip? Waar vaart u heen?"

,,De *Maskerade*," klonk het over zee, ,,we gaan naar Cochin. We hebben een passagier voor u."

,,Wie is het?"

,,Een Engelse marineofficier. Luitenant Brown van de *Badger*. Hij heeft dringende berichten voor Madras."

De kapitein legde de scheepshoorn neer.

,,Dat zou best kunnen kloppen," dacht hij hardop. ,,De *Badger* moet hier ergens varen." Weer nam hij de scheepshoorn.

,,U kunt uw passagier wel hier brengen."

,,Dank u, sahib," was het antwoord.

,,Dus u ziet wel, kapitein-sahib," zei Asaf, ,,dat ik gelijk had. Het is de *Maskerade*. Uw kanonnen en geweren zijn helemaal niet nodig."

,,Het is mijn plicht om op iedere on-

,,Mag ik alstublieft mijn zwaard halen, oom?" vroeg Olivier.

voorziene gebeurtenis voorbereid te zijn," viel de kapitein hem koel in de rede.

„Dat is zeer verstandig," zei Asaf weer. „Maar nu zegt u toch zeker tegen de matrozen en soldaten dat ze hun zwaarden en geweren weer kunnen afleggen?"

„Integendeel. Ik houd mijn mannen gevechtsklaar."

„Maar is dat nou niet overbodig, kapitein-sahib?"

Blantyre kende het humeur van de kapitein maar al te goed en daarom leidde hij Asaf weg. „De kapitein doet toch zoals hij verkiest, meneer Asaf."

Asaf keek Blantyre even achterdochtig aan, haalde zijn schouders op en liep naar de verschansing. De kapitein zette de scheepshoorn weer aan zijn mond.

„*Maskerade* ahoy! Stuur uw passagier in een boot!"

„We komen wel langszij," was het antwoord.

„Nee, met een boot!" schreeuwde de kapitein.

„De passagier heeft nogal veel bagage. Het is te donker met een boot. Daarom komen we langszij als u het goedvindt."

„Maar voorzichtig, zachtjes aan. Begrijpt u?"

„Begrepen, kapitein-sahib."

„Het kan geen kwaad," zei de kapitein tegen Blantyre. „De zee is kalm genoeg. Zet een paar man klaar met stootmatten en twee matrozen om de touwen te grijpen."

„Jawel, kapitein." Blantyre schreeuwde het bevel door naar het dek.

Terwijl de korte tropische schemering overging in een algehele duisternis, kwam de schoener langzaam dichterbij. Iedereen aan boord van de *Eenhoorn* keek toe, opgelucht dat er blijkbaar geen sprake was van een aanval van zeerovers.

Ze konden een half dozijn zeelui zien op het dek van de schoener: op het achterdek stond de officier met de scheepshoorn, naast hem de stuurman en nog een paar anderen, van wie één de Engelse marineofficier moest zijn.

De schoener draaide het roer en kwam met een lichte schok langszij van de *Eenhoorn* te liggen. De matrozen vingen handig de touwen op en maakten ze vast.

Toen veranderde plotseling alles. Vanuit hun schuilplaatsen op het dek van de schoener sprongen gewapende mannen vliegensvlug aan boord van de *Eenhoorn*. Er klonken wilde kreten, het geknal van pistolen en het gekletter van zwaarden. Onder een daverend lawaai begonnen de indringers vastberaden de dekken van de *Eenhoorn* te bestormen.

Voordat de kapitein wist wat er gebeurde, begon Asaf te schreeuwen; zijn stem was opeens niet langer beleefd en vriendelijk.

„Draai u om, kapitein-sahib! Doe uw handen boven uw hoofd. En u ook, meneer Blantyre. Deze twee pistolen zijn op uw borst gericht."

„Jij... jij schurk!" brulde de kapitein, „hiervoor zul je hangen!"

„Praat geen onzin, kapitein-sahib. Ik moet nu aan het werk. Deze twee brave kerels met hun geweren zullen op u passen. Dag, kapitein."

Asaf haastte zich de trap af naar het dek en twee laskaarse soldaten kwamen dichterbij, elk met een geweer in de hand. Twee anderen werden boven aan de trap naar de kajuit op post gezet om te zorgen dat alle andere officieren beneden bleven.

De kapitein sprong naar voren, een van de laskaren vuurde, maar de kogel floot langs het hoofd van de kapitein. Hij sloeg de laskaar met zijn vuist neer en wierp zich toen op de andere. Spoedig was er zowel op het achterdek als op andere plaatsen van het schip een hevig gevecht gaande.

Toen ze over de eerste schrik heen waren, sloegen de leden van de bemanning dapper van zich af. Maar het werd steeds donkerder en overal heerste verwarring; men hoorde een hels kabaal van kreten en gegil, dat werd begeleid door geweer- en pistoolschoten met op de achtergrond het gekletter van staal op staal.

De drie jongelui in de sloep hoorden vaag het lawaai over de zee. Olivier en Paul lieten de riemen rusten. Pollie trok met haar hand door het water en keek naar het lichtende schuim op haar vingers.

Ze gingen alle drie opeens rechtop zitten luisteren.

„Dus het waren tóch zeerovers," fluisterde Paul.

„Je had wel gelijk, wat Asaf betreft, Olivier," zei Pollie.

„Kop op, Paul. We gaan terug naar het schip! Zo hard we kunnen. Misschien kunnen we helpen. Klaar? Zet hem op en doe je best."

Het was nu pikdonker en de lantaarn die in de mast van de *Eenhoorn* hing, was uit. Maar toch konden ze door het lawaai op het schip de positie wel bepalen.

Plotseling hield Olivier op met roeien. „Schei maar uit, Paul," riep hij.

„Wat is er aan de hand?" vroeg Pollie.

„Onze orders waren duidelijk, Pollie," zei Olivier neerslachtig. „Ik wil net zo graag terug als jullie, maar we moeten hier blijven."

Pollie en Paul protesteerden en smeekten om het hardst, maar Olivier bleef op zijn stuk staan.

„Er is één ding, dat we altijd moeten doen," zei hij, „en dat is: de bevelen gehoorzamen."

„Hij heeft gelijk, Pollie," zei Paul, „en Olivier is hier nu eenmaal de baas."

Dus bleven ze daar stilletjes in het donker zitten luisteren naar het gevecht in de verte. Plotseling hoorden ze een vaag gejuich en daarna... stilte.

„Hoera!" schreeuwde Pollie, „we hebben ze verslagen. O, goed gedaan, *Eenhoorn!*"

„Dat deed me nou niet precies denken aan gejuich van onze mensen," zei Olivier.

Olivier en Paul pakten elk een riem en roeiden weg van de Eenhoorn.

„Nou, dat zullen we vlug genoeg weten," antwoordde Paul, „we kunnen nu wel terugvaren."

„Ja, maar waar is het schip? Daar links van ons?"

„Ik dacht, dat het meer *die* kant op was," zei Pollie, en ze wees naar rechts.

„Het schijnt mij toe, dat de boot gedraaid is toen we stillagen," merkte Paul op. „Ik zou denken dat het schip achter ons lag."

„Het beste dat we kunnen doen is stil te blijven liggen," zei Olivier weer, „en te wachten tot de lantaarn weer wordt aangestoken of tot mijn oom ons roept. Als we maar raak roeien zonder zeker te weten waar ze zijn, kunnen we het schip wel helemaal kwijtraken. Er is nu meer wind en we hebben al een poosje liggen drijven en draaien."

„Ik wou dat ze wat opschoten en ons riepen," zei Pollie.

De *Maskerade* had plotseling de touwen losgegooid en was in het donker verdwenen. De kapitein van de *Eenhoorn* ijsbeerde het achterdek op en neer en wachtte op de berichten van zijn officieren. Hij was in een zeer slecht humeur. Zijn logboek zou me wat moois te lezen geven als hij in Madras kwam; een piratenschip toestaan om langszij te komen net als het donker werd; zich te laten vangen met de afgezaagde truc van een Engelse passagier, en dan zijn schip te laten overvallen met alle nadelen, die daaraan verbonden waren.

„Kapitein," rapporteerde luitenant Blantyre, „ze zijn met lege handen vertrokken. Ze hebben de hutten niet geplunderd en de lading evenmin aangeraakt. Twee officieren, twee leerjongens en zeven matrozen zijn gewond, maar niet ernstig. Ze hebben de kanonnen buiten werking gesteld en de tuigage vernield — en dat is alles."

„Dus per slot van rekening is het nog niet zo heel erg, luitenant," zei de kapitein opgelucht. „We hebben ze op de vlucht gejaagd, hè? Met hun gemene trucs. De bedrieger van een Asaf is zeker met hen meegegaan?"

„Ja, kapitein, en de laskaarse matrozen ook. Maar er is geen twijfel aan, dat ze met lege handen zijn vertrokken."

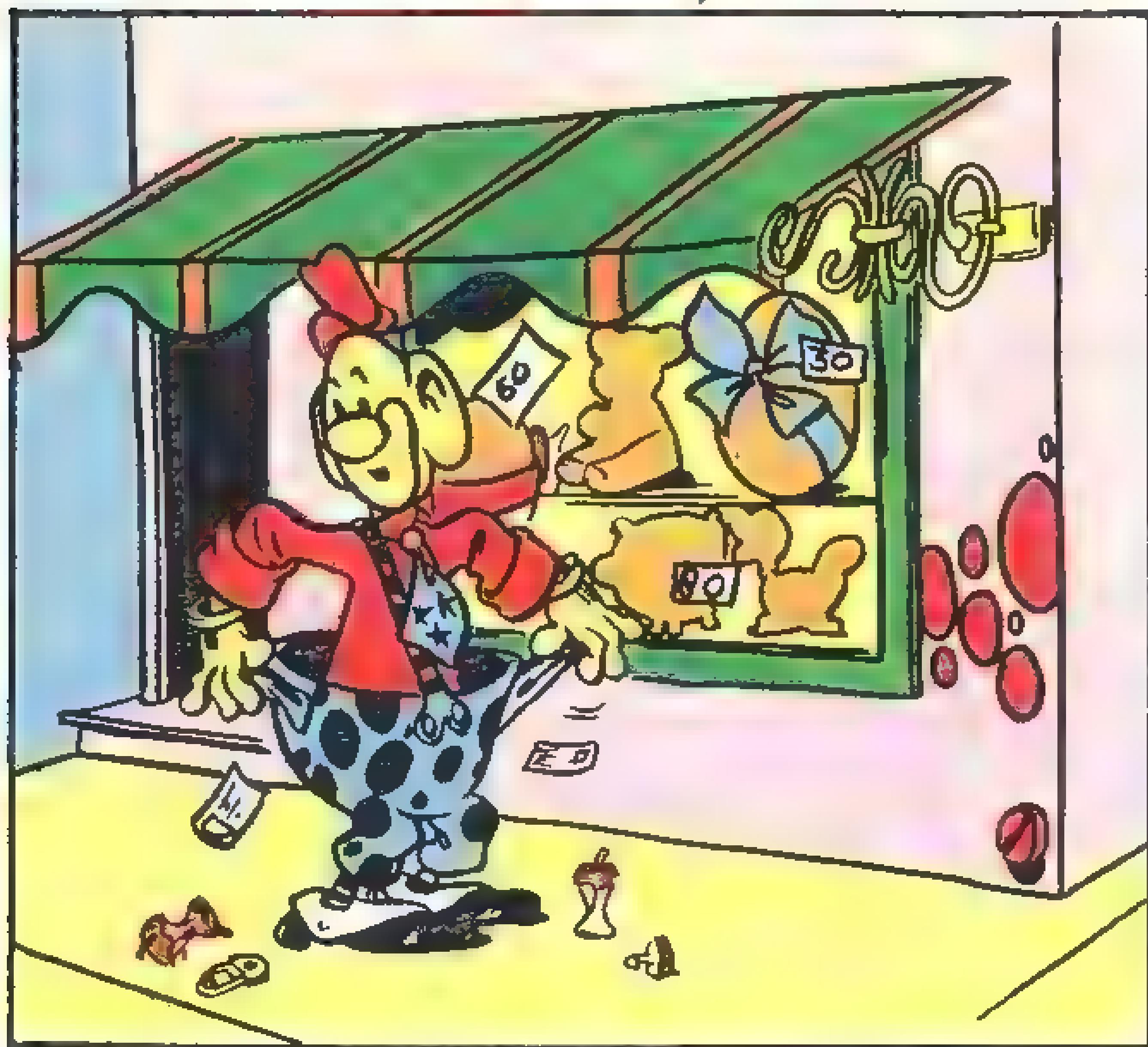
„Dat zal een goede indruk maken, als het in het logboek staat. Geef de hele bemanning een oorlam, Blantyre. Nou, ik moet toegeven, dat er mij een pak van het hart is gevallen."

„Kapitein, ik heb die jonge officier met de rode jas bericht, dat hij zijn lotgevallen zou komen rapporteren."

„Goed, ik hoorde de soldaten op de voorplecht behoorlijk meevechten. O, daar is de sergeant."

„Sergeant Trott komt rapporteren, kapitein." De sergeant sprong in de houding, zijn gelaatsuitdrukking was heel ernstig. *Wordt vervolgd*

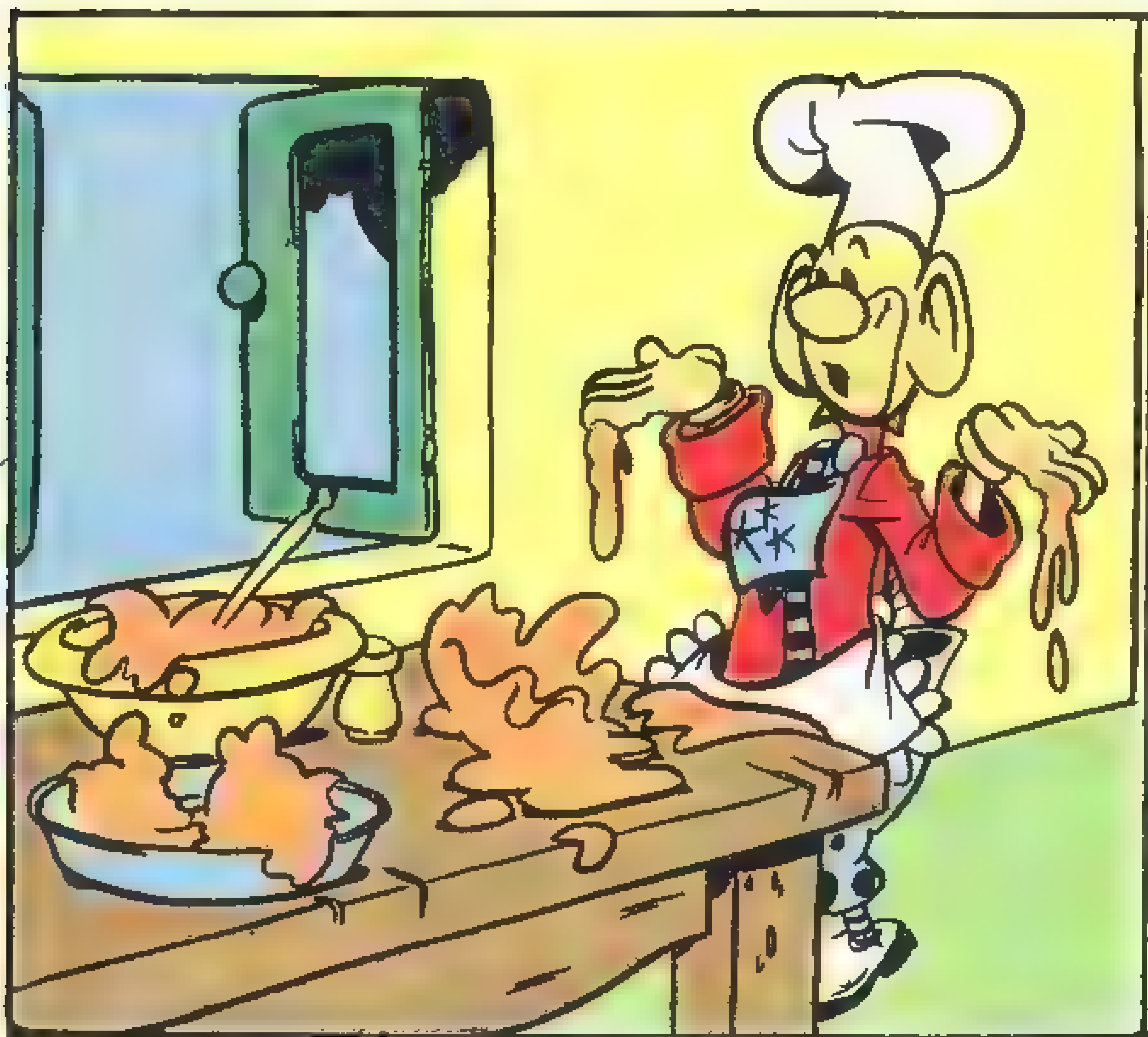
SPELEND

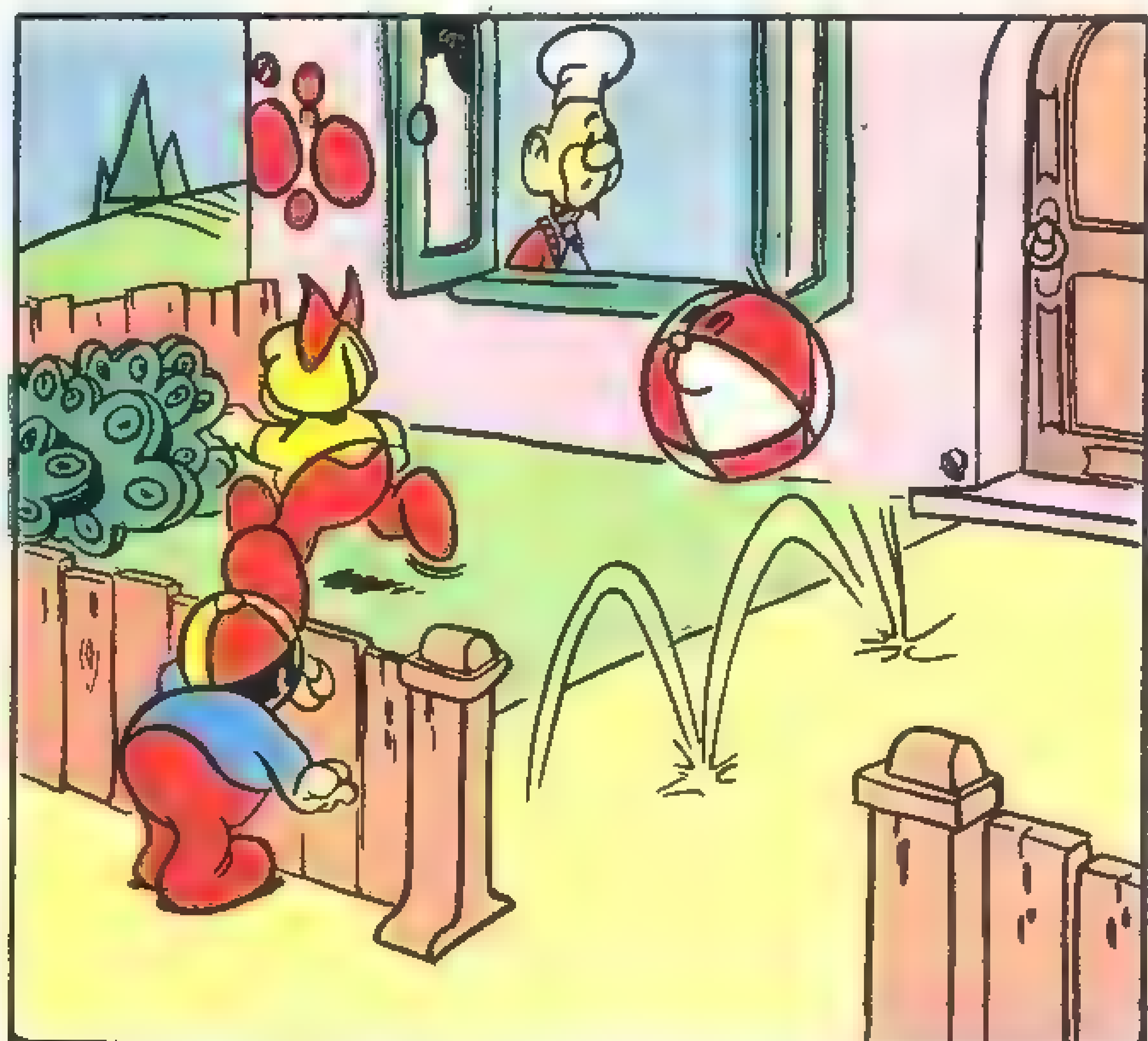
Kwink de clown was op zekere dag aan het wandelen door de straten van Speelgoedstad, toen hij in de etalage van een banketbakker prachtige chocoladeëieren zag. Kwink wilde graag zo'n ei kopen, maar helaas had hij niet genoeg geld. Met een zielig gezicht stond hij voor de winkel te kijken.

Toen kreeg Kwink opeens een idee. „Weet je wat," zei hij, „ik ga zélf een chocoladeëi maken!" Vlug liep hij naar huis en pakte zijn kookboek. Hij zette alle benodigdheden op de keukentafel en ging aan het werk. Het kookboek had hij voor zich neergezet en hij las nauwkeurig de aanwijzingen.

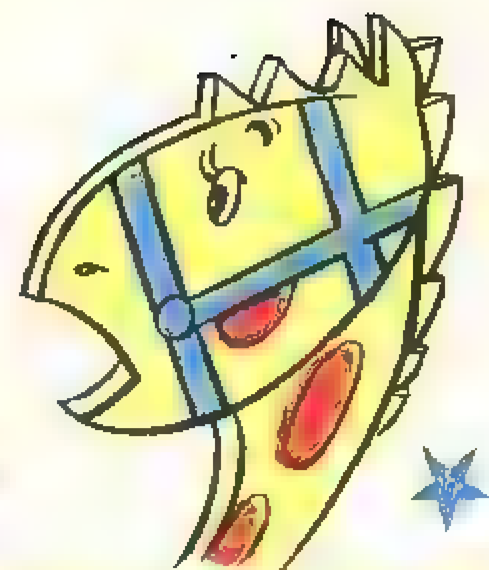

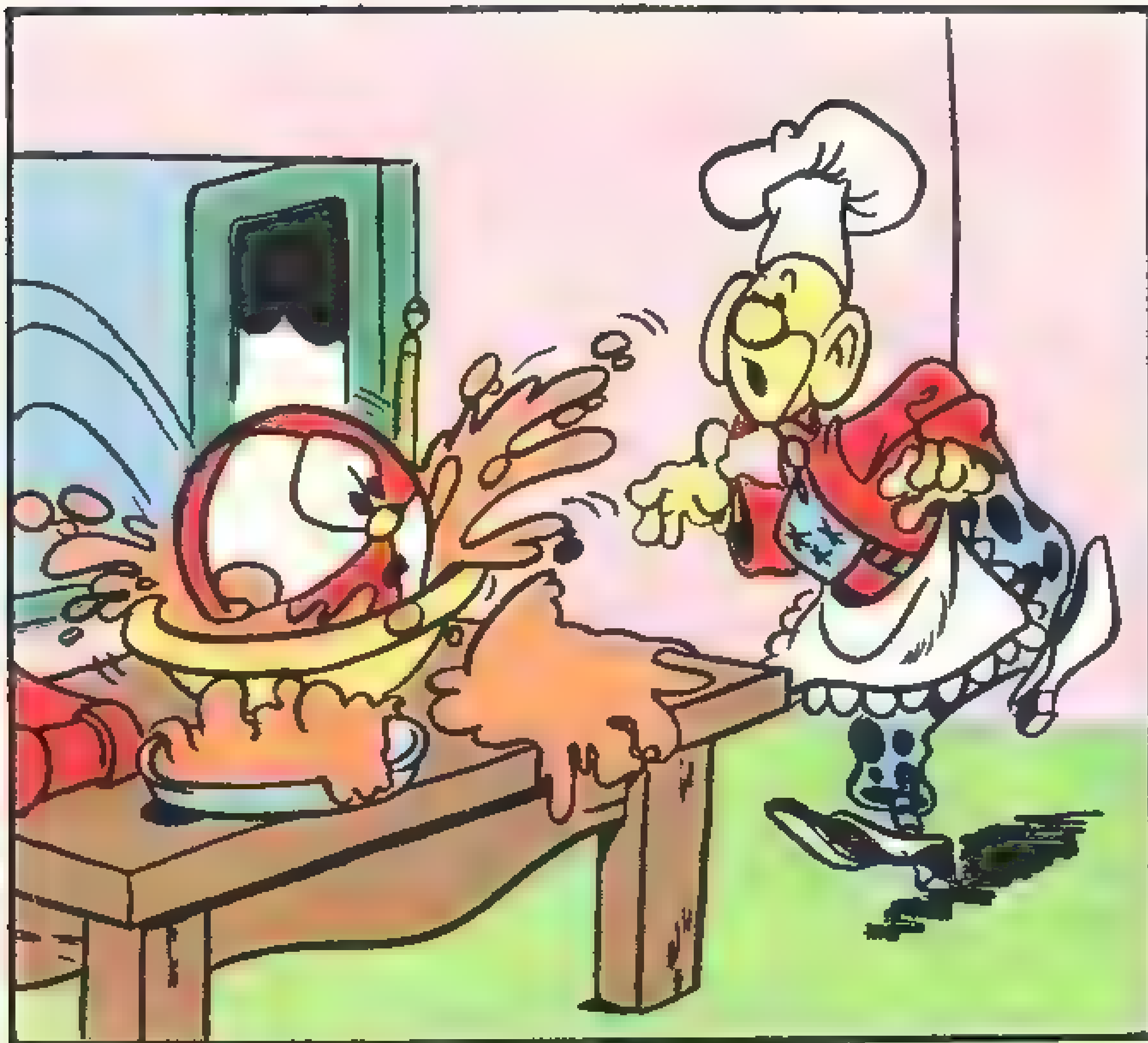
Toen Kwink zo een tijdje bezig was, dacht hij: Weet je wat? Ik ga een grote kip van chocola maken en een heel stelletje eieren! Dat is leuk! Maar toen hij van het chocolademengsel een kip en eieren wilde gaan maken, smolt de chocola en liep over de tafel. Kwink was stomverbaasd.

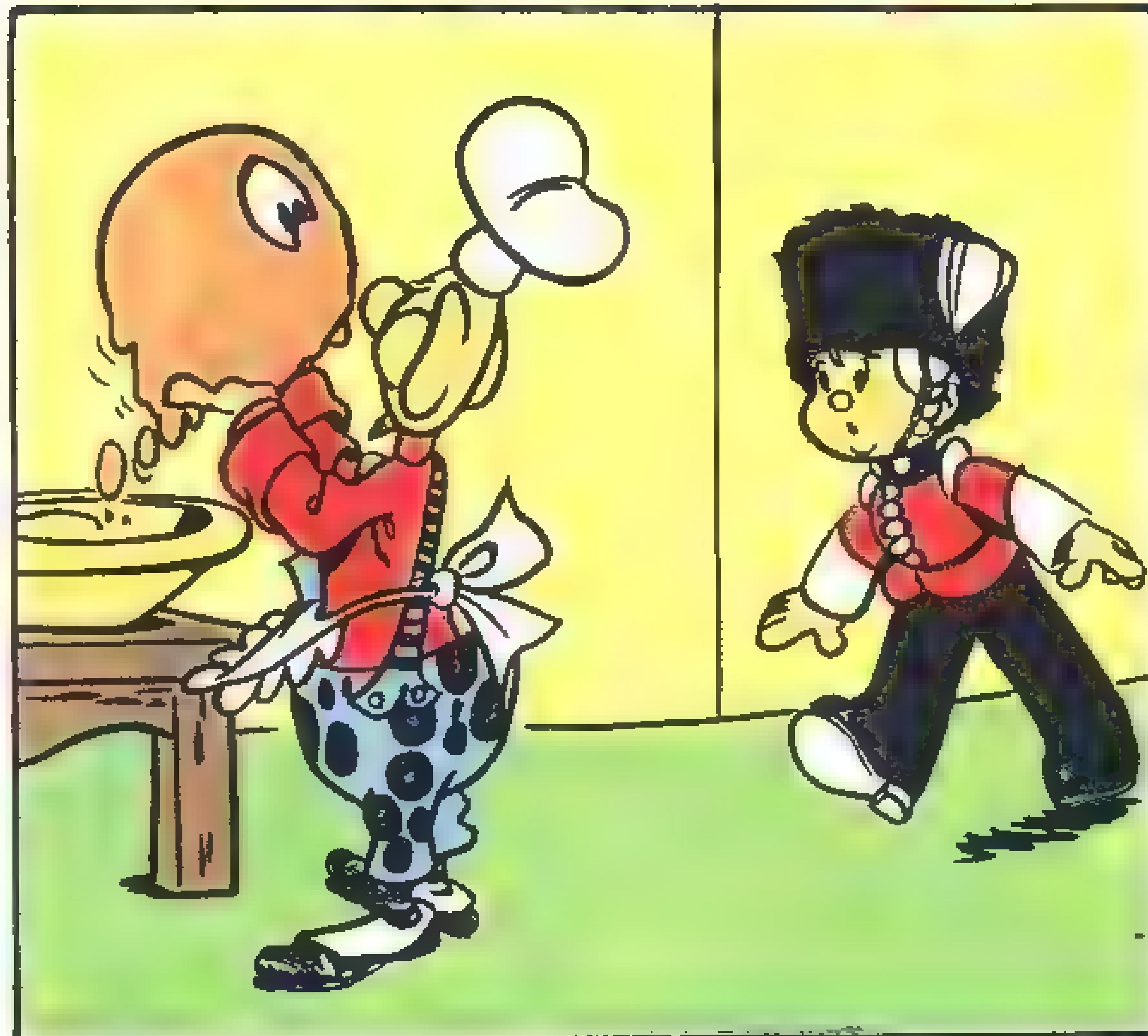
Nu waren buiten voor de keuken van Kwink Bennie en Jennie, de tweeling Ballon, en Gompie Stuitbal juist verstoppertje aan het spelen. Bennie stond bij de schutting en Jennie liep vlug naar wat struiken om er zich achter te verbergen. Gompie Stuitbal ging naar het raam van Kwinks keuken.

SPEELGOED

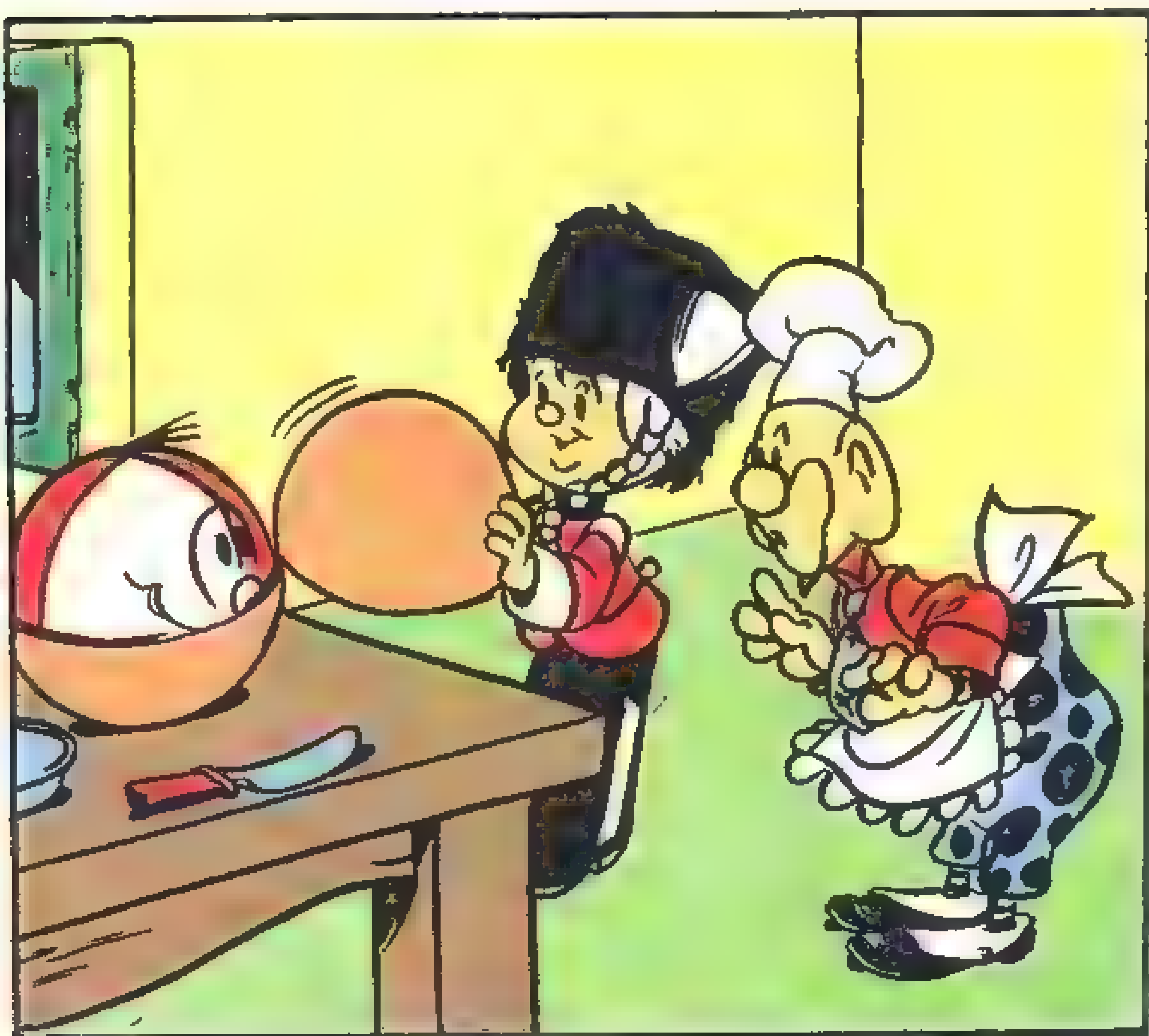

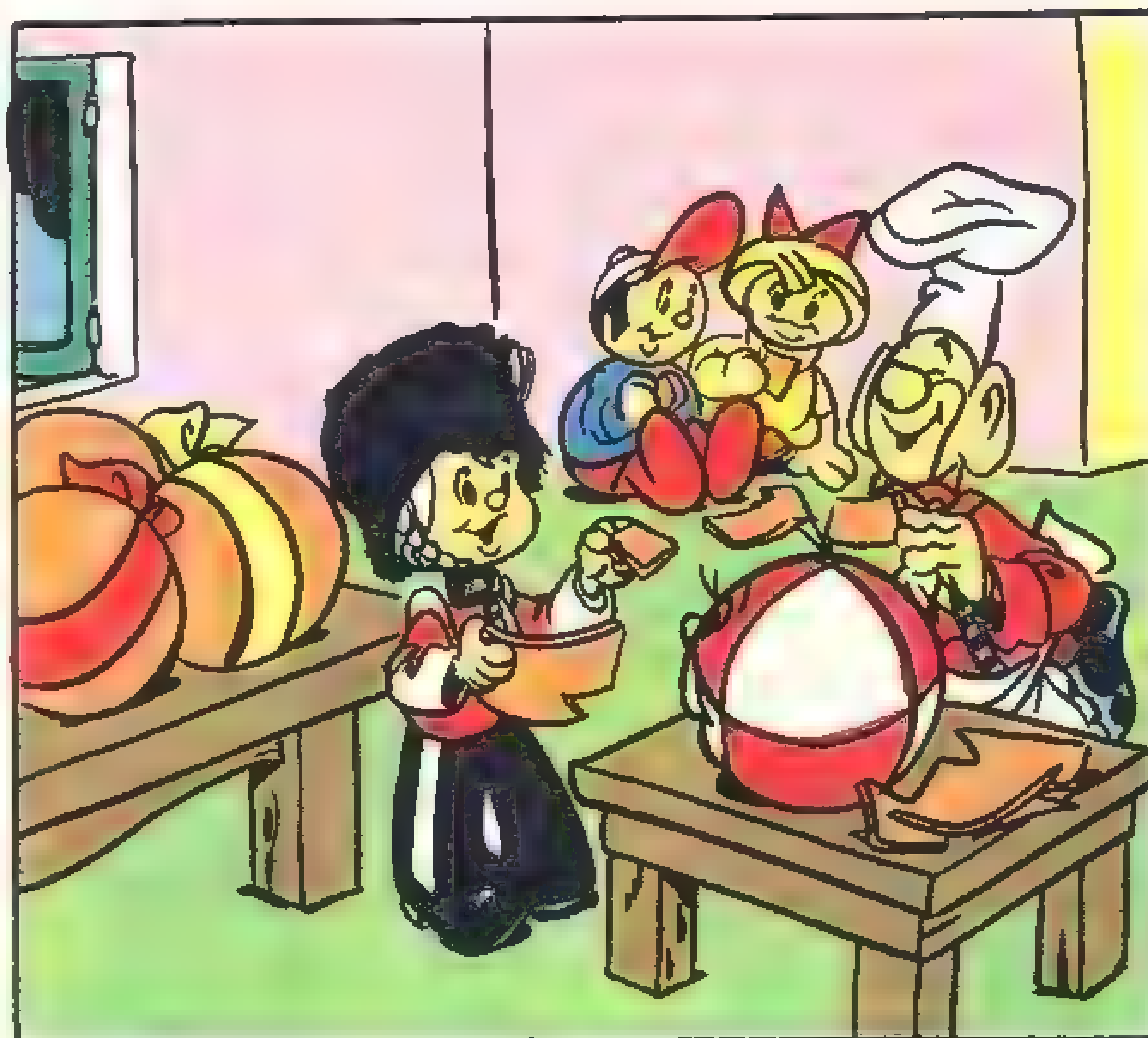
Ik ga gewoon op de vensterbank zitten, dacht Gompie. Daar vindt Bennie me nooit! Maar toen hij een sprongetje deed, kwam hij niet op de vensterbank, maar precies midden in de kom met chocola van Kwink terecht. Gompie zat helemaal onder de chocola en hij keek stomverbaasd om zich heen.

Natuurlijk was Kwink erg kwaad. „Ik ben al een hele tijd bezig om een mooi chocoladeëi te maken en nu spring jij ermiddenin! Kun je niet beter uitkijken?" vroeg hij boos. Gompie wilde net zijn verontschuldigingen aanbieden, toen Tommie binnenkwam. „Wat is er aan de hand?" vroeg hij.

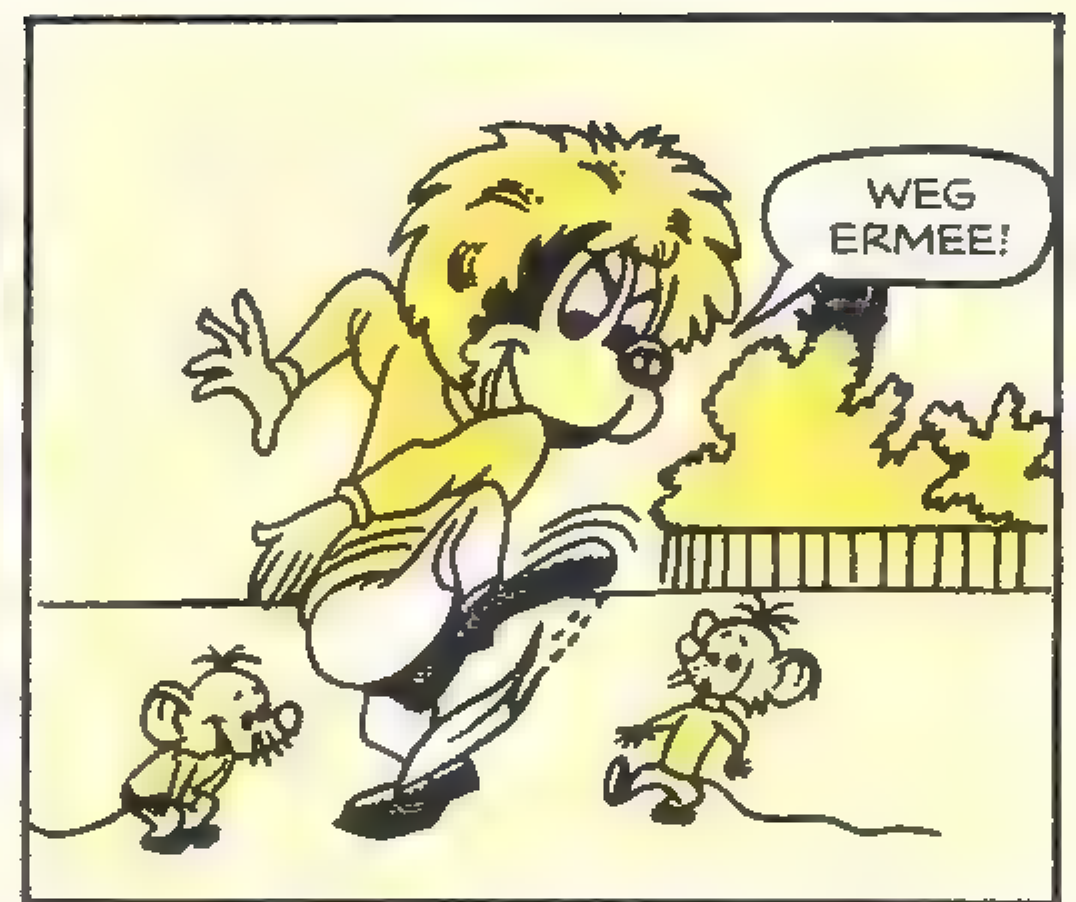
Toen Tommie hoorde wat er gebeurd was, zei hij tegen Kwink: „Als je chocoladeëieren wil maken, moet je eerst een vorm hebben, waar je de chocola overheen giet. Later haal je die vorm weg en dan heb je mooie eieren." Tegelijkertijd pakte hij Gompie beet en haalde twee halve eieren van hem af.

Toen Kwink dat zag, was hij erg opgetogen. Tommie zette de twee helften op elkaar en daar lag een prachtig rond chocoladeëi. „Laten we er een heleboel maken!" stelde Kwink voor. En dat deden ze. Toen ze klaar waren, riepen ze Bennie en Jennie erbij en aten de eieren samen op.

LEONARD

ER HANGT EEN PAPIERTJE AAN JE SCHOEN, LEONARD!

WEG ERMEE!

JA, HET IS WEG!

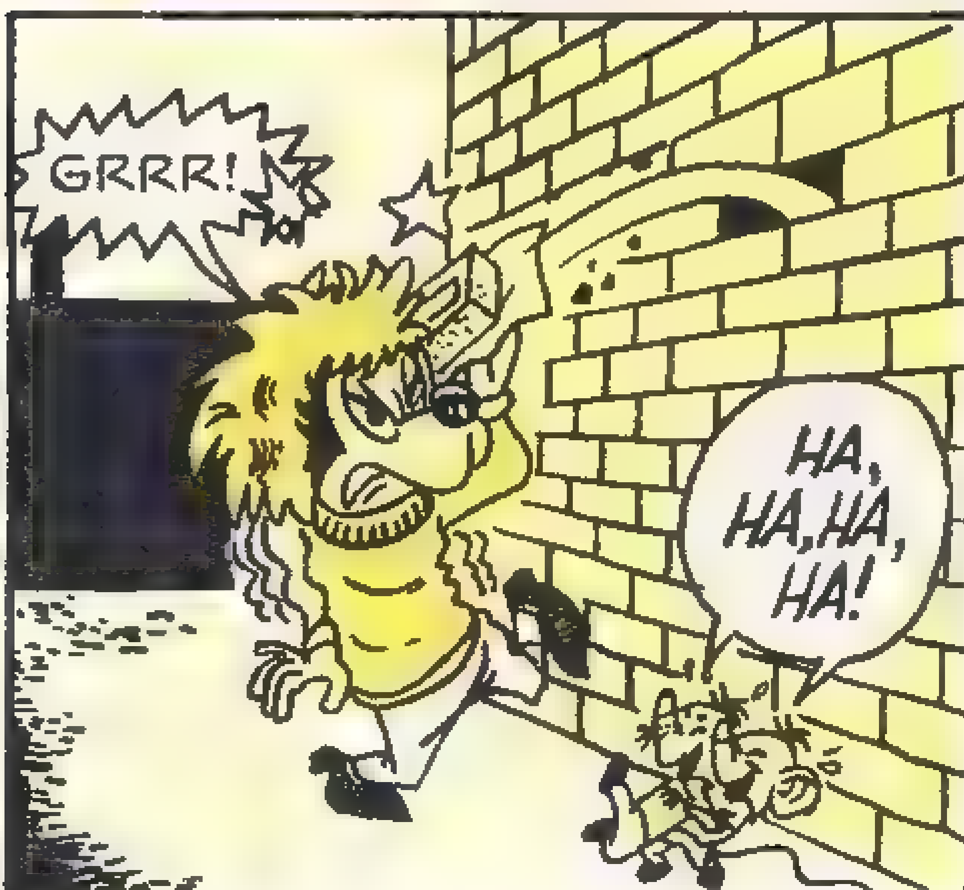

NU ZIT HET AAN DE ANDERE!

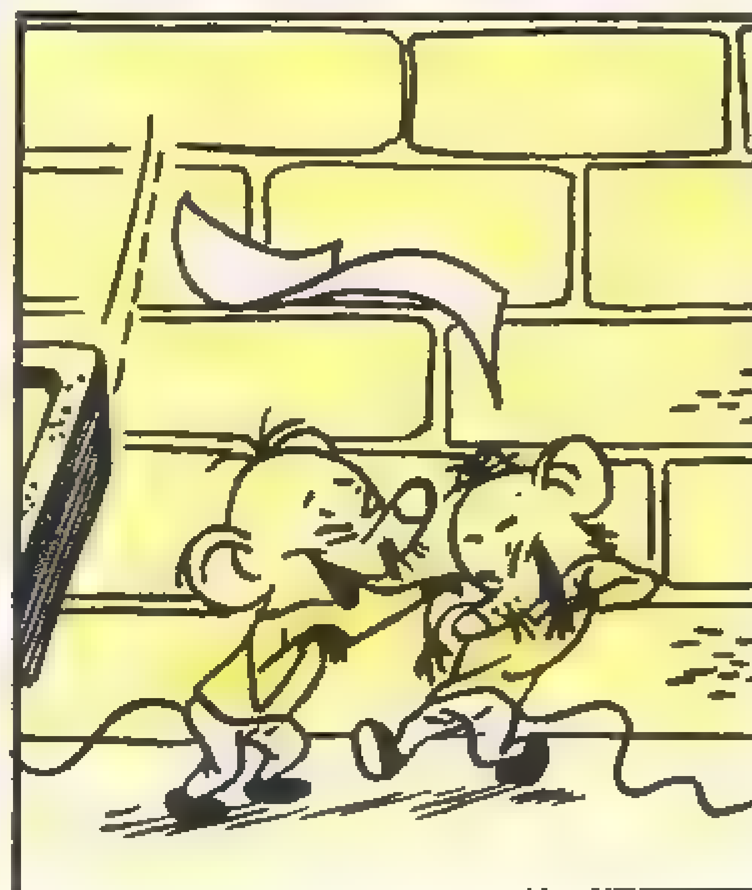

VOORUIT!
HA, HA, HA!

HÈ, NU ZIT HET AAN MIJN HAND!

BAH, WAT KLEEFT DAT!
HA, HA, HA!
HI, HI!

WACHT, IK PLAK HET AAN DIE MUUR!
HA, HA!
HO, HO, HO!

GRRR!
HA, HA, HA, HA!

LEONARD, HELP EENS!
HA, HA, HA!
NIET DIRECT DE MOED OPGEVEN, JONGENS!

Tja," zei vader toen Harry voor de laatste maal met zijn rapport van school kwam. „Wat nu?"

Harry wist niet wat hij daarop moest antwoorden. Zijn punten waren niet slecht, maar ook niet bepaald mooi en hij wist echt niet wat hij nu na zijn lagereschooltijd moest gaan beginnen. Hij had nergens zin in.

„Je kunt toch niet de hele dag hier in huis blijven hangen," zei vader en Harry schudde het hoofd. De hele dag thuisblijven stond hem zelf ook niet aan.

„Ik zal eens bij Jackson gaan vragen," zei vader. „Misschien kunnen ze iemand in de kleermakerij gebruiken."

Een paar weken later ging de kleine, spichtige Harry met een gedeukt koffertje op stap naar de firma Jackson en Co. en toen hij de uitgesleten trap van het sombere bakstenen huis betrad, keek hij nog één keer om en dacht: Als ik hier over drie jaar weer uitkom, ben ik de knappe, kundige maatkleermaker Harry Smith. En hij lachte zuurzoet om zijn eigen grapje.

Voorlopig bestond zijn werk uit het zetten van thee, het halen van broodjes en het wegbrengen van broeken en vesten in zwarte doeken naar de klanten. Van sommigen kreeg hij weleens een fooi, maar nog vaker een oorvijg van zijn leermeester, al wist hij niet waarom. Dat hoorde er blijkbaar bij en niemand trok

Diavolo wint

zich er iets van aan. En al zaten de tranen vaak in zijn ooghoeken, toch dacht hij er niet aan om weg te lopen, want hij wilde zijn vader tonen, dat hij wél iets kon, al zei deze nog zo vaak dat hij het zwarte schaap van de familie was.

De zomer ging voorbij. En er gebeurde niets bijzonders in het leven van de toekomstige kleermaker. Door de week werkte hij zonder er veel plezier in te hebben op de kleermakerstafel bij de firma Jackson en 's zondags wandelde hij meestal moederziel alleen naar de grote renstallen om het trainen van de paarden te bekijken. Paarden, daar droomde hij van. Wat zou hij graag staljongen geworden zijn en met zadels en hoofdstellen rondlopen, riemen en laarzen poetsen en de paarden in en uit de stallen leiden en ze voeren

Op een dag stapte een van de verzorgers voorbij met een volbloed die nerveus met zijn hoofd schudde. Hij riep: „Pak aan, jongen." Meteen drukte hij de kleine kleermaker de leidsels van het renpaard in de handen. Harry stond een ogenblik stokstijf van schrik en durfde nauwelijks naar het paard te kijken, dat om hem heen danste en met de hoeven in de grond sloeg en hem met een natte neus over zijn zondagse kostuum wreef. Zijn leven lang had hij nog nooit een paard aan de toom gehouden en zijn enige gedachte was: Als die paardeknecht nu maar vlug terugkomt! Wat moet ik doen, wat moet ik doen als het paard ervandoor wil? Iemand sloeg hem krachtig op de schouder. Vol schrik keek Harry om. Het was niet de knecht, maar een kleine, steviggebouwde heer, die stond te lachen om het beduusde gezicht van de jongen en de manier waarop hij het tuig vasthield.

„Jij houdt wel van paarden, is het niet?" vroeg de heer.

„Ja, nou en of," antwoordde Harry, maar hij zuchtte opgelucht toen de staljongen kwam aandraven en de leidsels van hem overnam.

„Ik heb zo het idee dat de paarden jou ook wel mogen," zei de kleine heer, „en dat is van evenveel belang. We hebben dringend een nieuwe staljongen nodig, denk er eens over na of dat niet iets voor jou is." Stalknecht? Een kleermakersleerling als stalknecht? Dat kan nooit, meende Harry.

Maar het geval liet hem niet los. Steeds opnieuw kwam hem de vraag van de kleine, vriendelijke meneer in gedachten zonder te weten dat die kleine man een van de beroemdste jockeys van die tijd was, die meer dan duizend overwinningen had behaald en nu voor de stal van Morris jockeys en paarden trainde.

Misschien was alles heel anders gelopen als niet meneer Jackson hem op een morgen eveneens op de schouder had geklopt om hem met zijn onvriendelijke kraakstem toe te bijten: „Beste vriend (wat net zo klonk als „grote lummel"), je vader heeft gelijk: Met jou is niets te beginnen. Pak je boeltje maar en verdwijn."

Deze korte redevoering wilde hij met

Vervolg op blz. 26

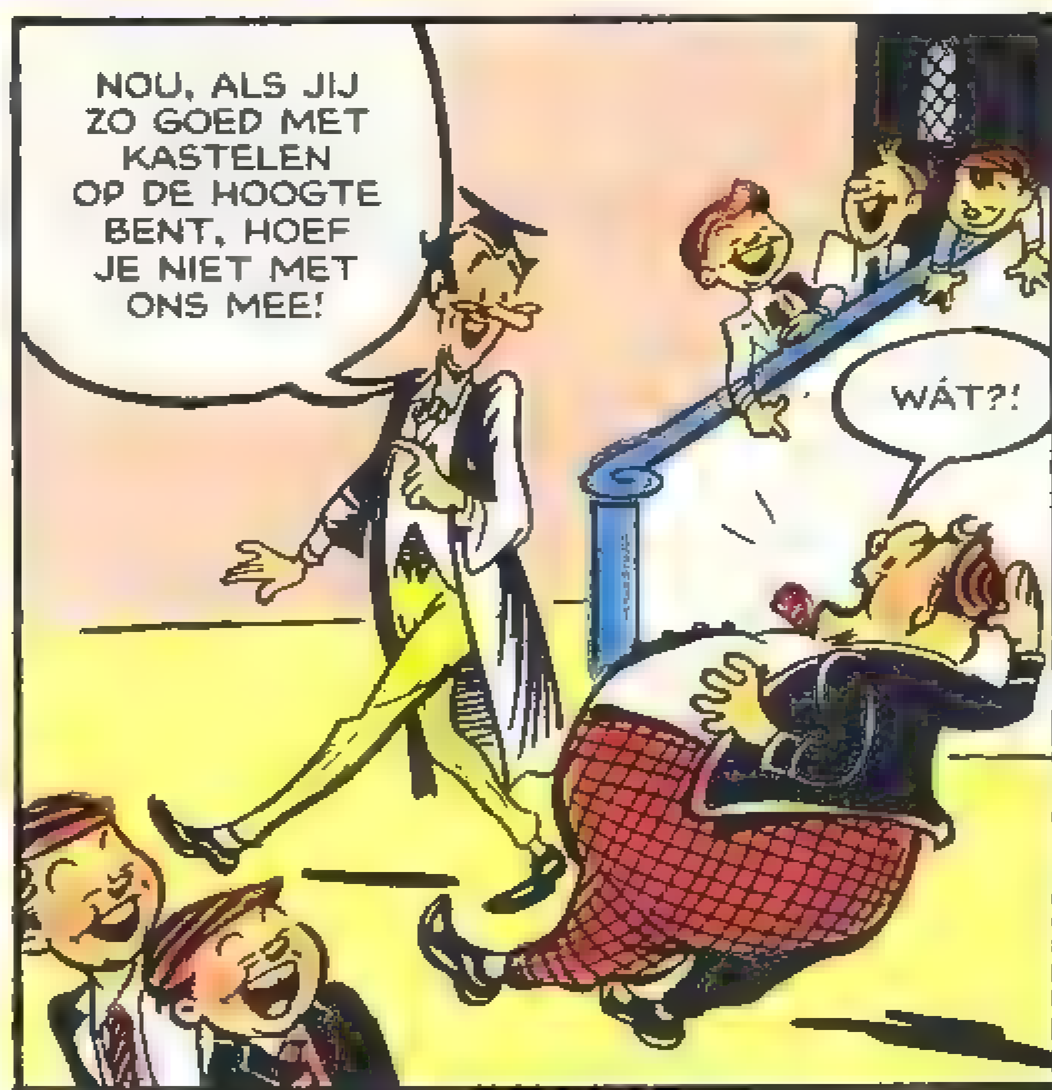
BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

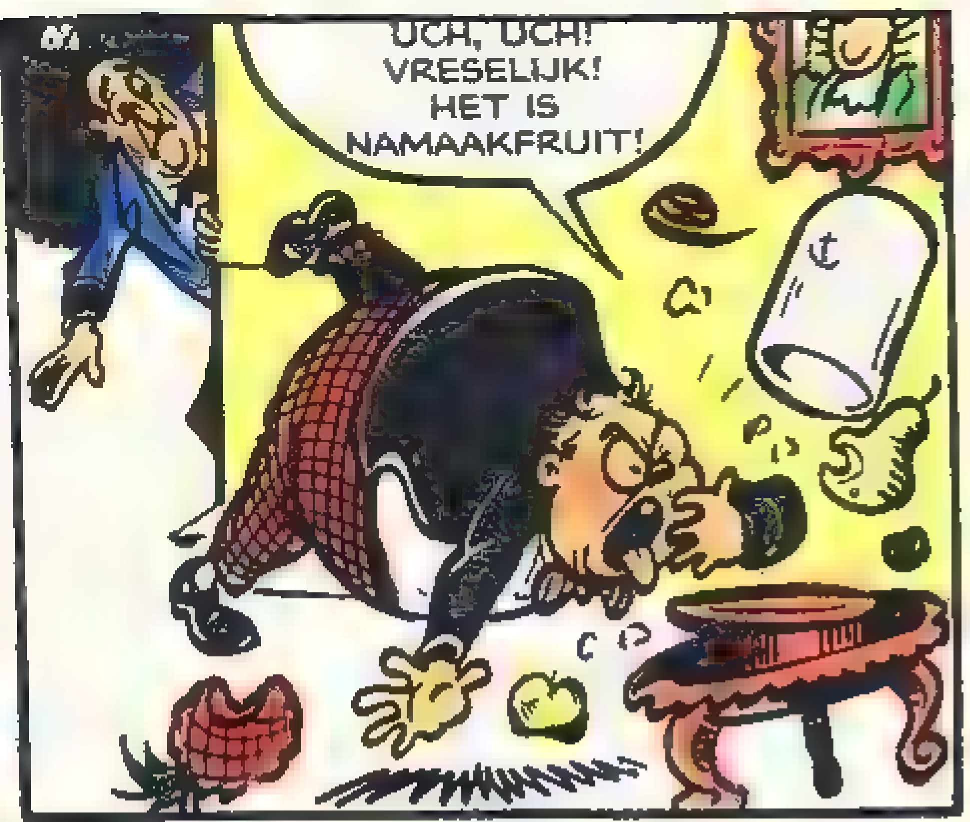

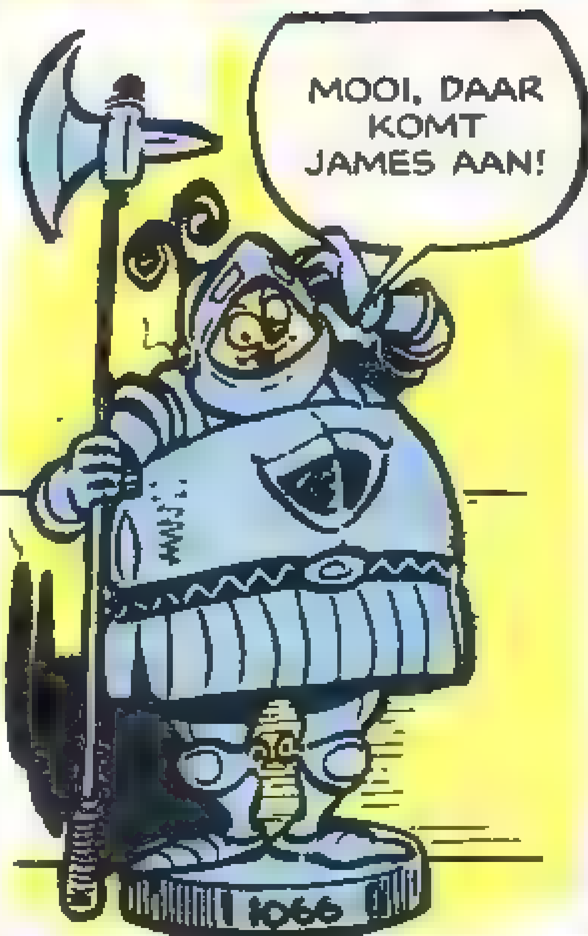

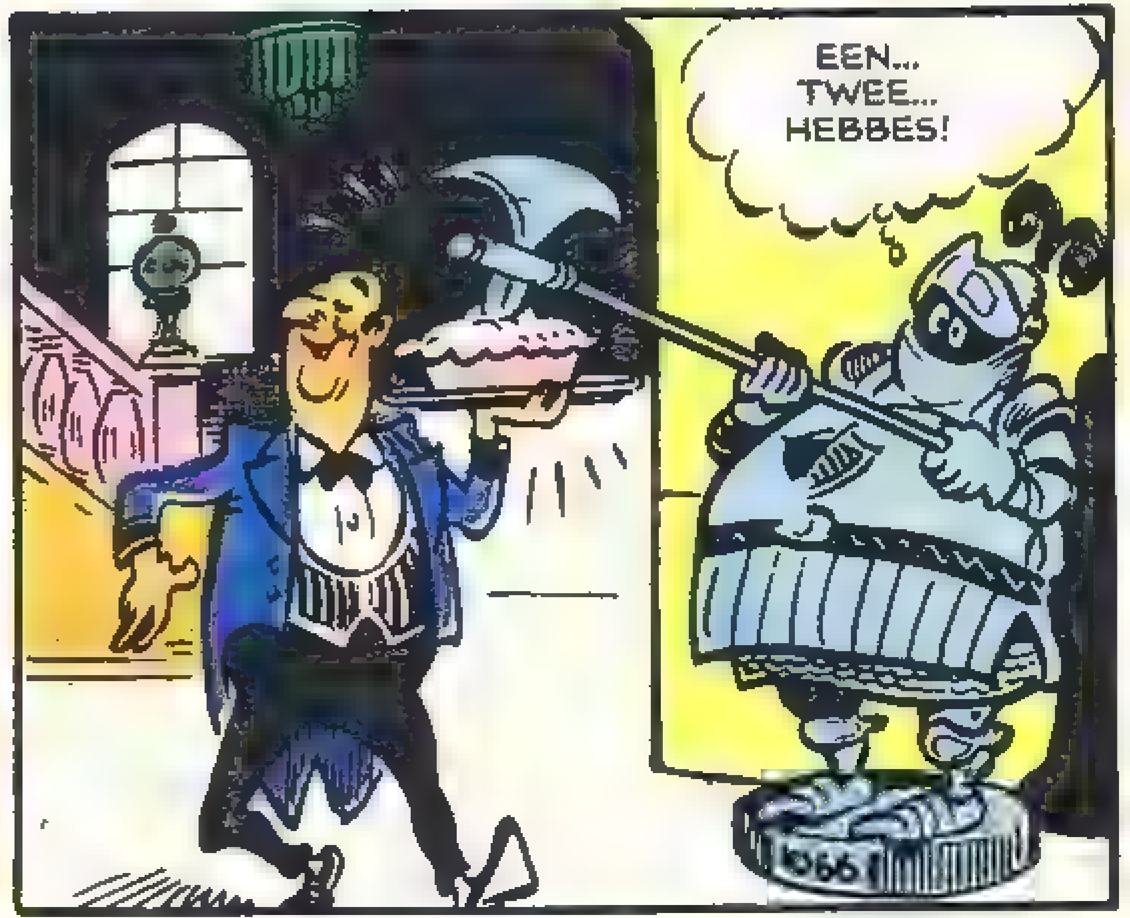

IK HEB NOG EVEN IETS TE DOEN, MAAR IK KOM ZO BIJ JE. WACHT HIER MAAR EVEN.
GA GERUST UW GANG, BARONES!

HA, HA, IK VERMAAK ME WEL EVEN MET EEN LEKKER PEERTJE!

UCH, UCH! VRESELIJK! HET IS NAMAAKFRUIT!

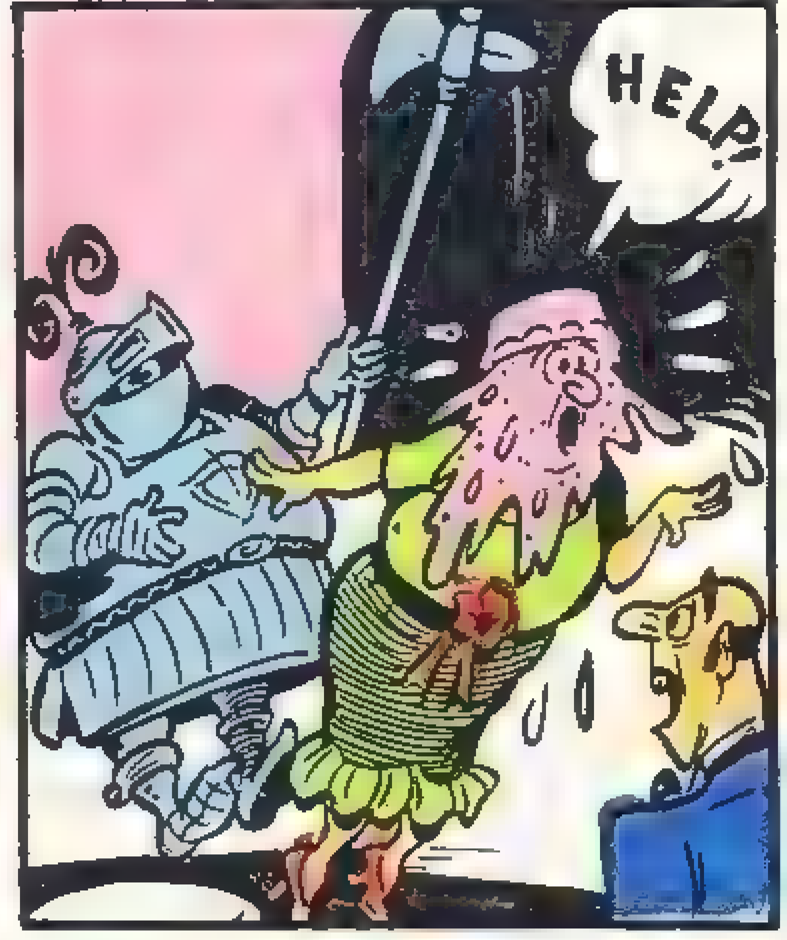

JAMES, BRENG DIT NAAR MIJN MAN IN DE WAPENKAMER.
EEN TAART! EN WAT EEN LEKKERE!

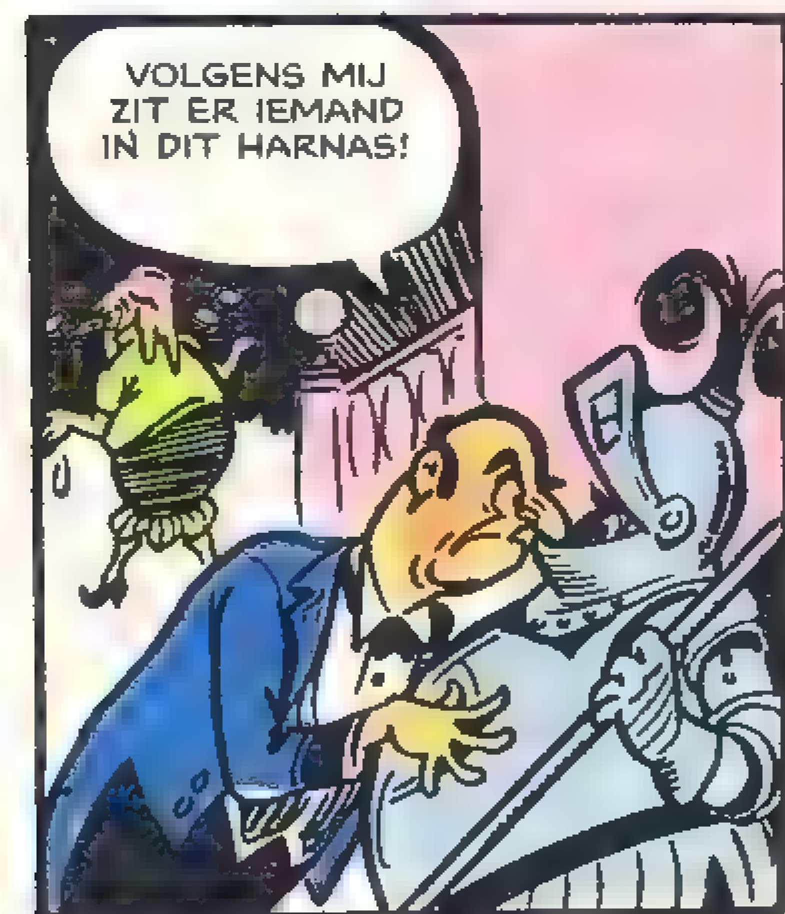

MOOI, DAAR KOMT JAMES AAN!
1066

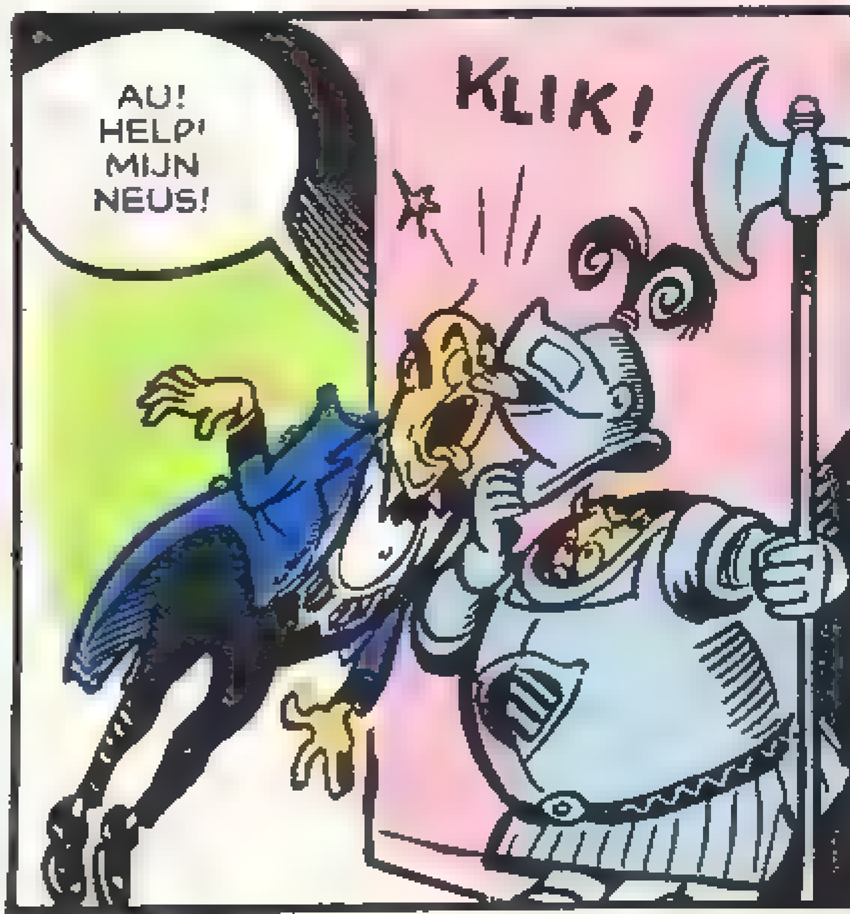

EEN... TWEE... HEBBES!
1066

NETJES GEDAAN, AL ZEG IK HET ZELF!
W...WAAR IS DE T...TAART GEBLEVEN?

DE TAART VOOR DE BARON IS WEG, MEVROUW!
ACH, ONZIN, HIJ KAN NIET WEG ZIJN!

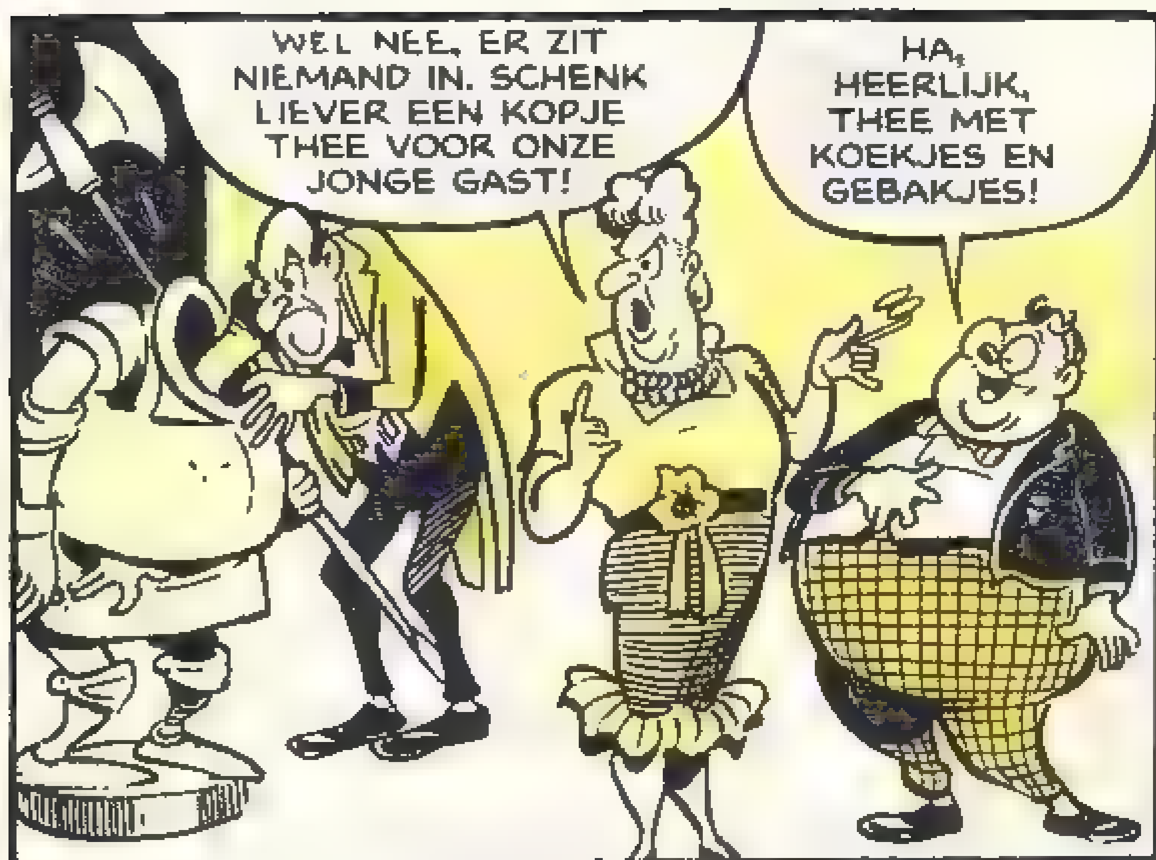

HELP!

VOLGENS MIJ ZIT ER IEMAND IN DIT HARNAS!

AU! HELP! MIJN NEUS!
KLIK!

HELP! IK WIL ERUIT

IK GELOOF VAST DAT DIE DIKKE JONGEN IN DAT HARNAS ZIT!
O, ZE BEGINNEN LONT TE RUIKEN!

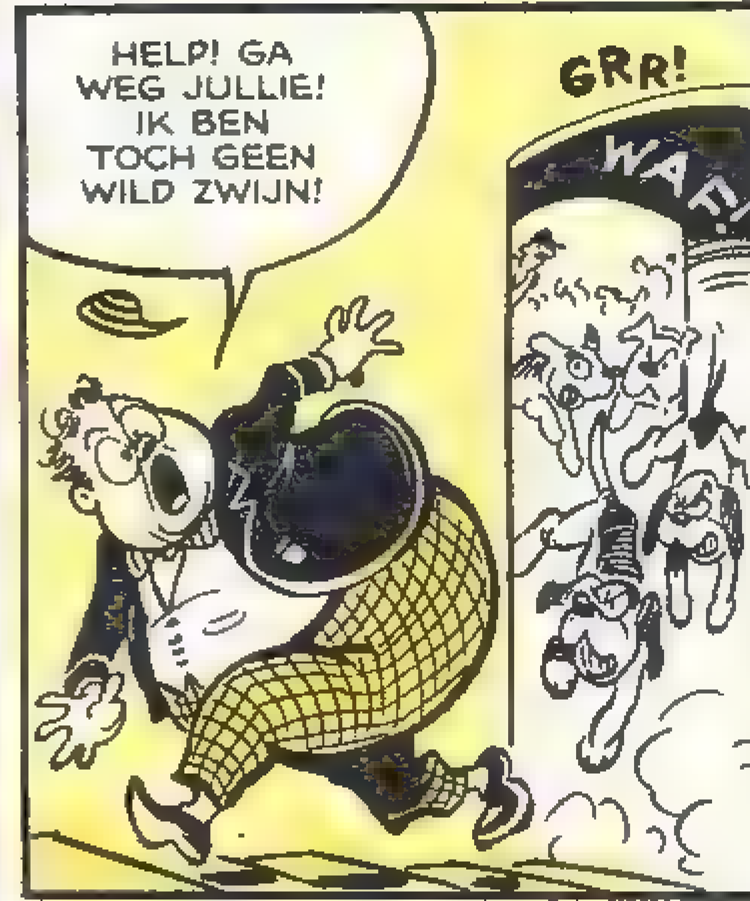

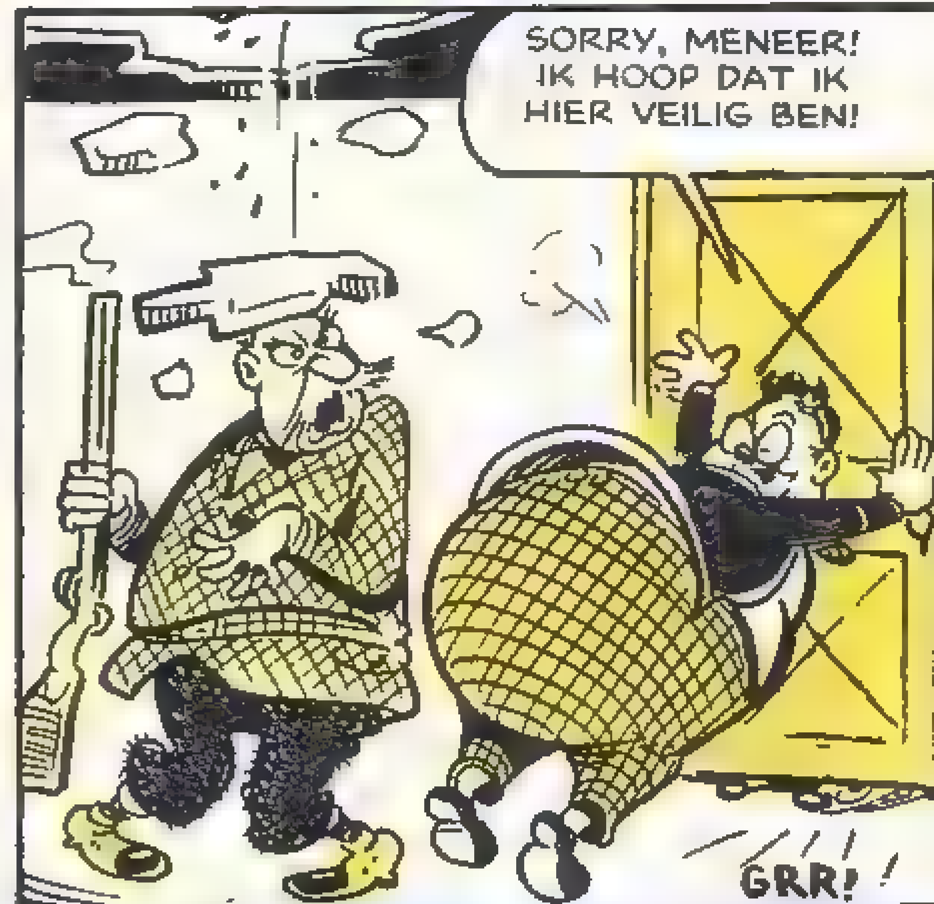

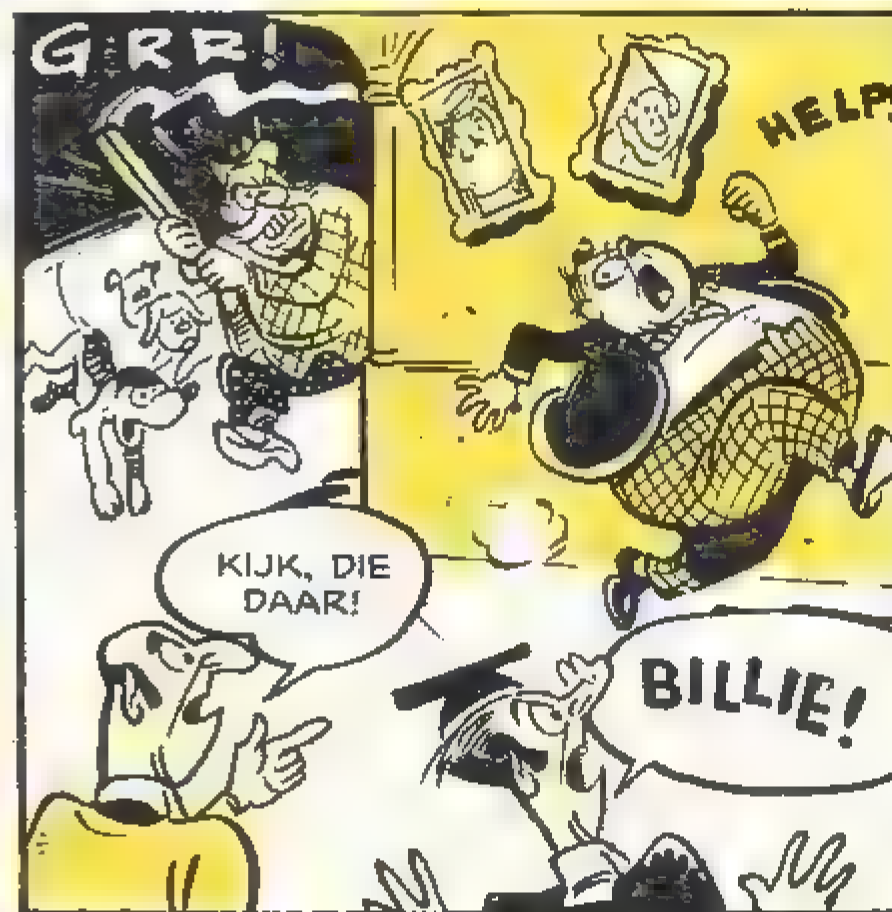
OP DAT MOMENT IN DE WAPENKAMER...

Ken. Blijft zijn vrienden trouw tot in de dood.

Ted. De man die nooit wil opgeven.

Ted en Ken, twee trouwe vrienden, zijn op zoek naar Frank Warren, die door Arabieren ontvoerd is. Hij wordt gevangen gehouden omdat hij het geheim van de diamanten sfinx niet wil verraden. Onze vrienden hebben nog maar net de achtervolging ingezet of reeds moeten ze afrekenen met de gesluierde Arabier. Maar dan komt de Man van Staal in actie, de superman met de ongelooflijke kracht!

80 bladzijden lang spannende avonturen. Een meeslepend, een fantastisch stripverhaal in kleuren!

Speciale prijs: slechts 95 cent.

De sjeik. De sluwe vijand die geen genade kent.

Frank. Een geheim verraden? Nooit!

DE MAN VAN STAAL

De bezorger van dit blad heeft het!

95 ct

5

Het geheim van de groene woonwagen

door Stephen Mogridge

KORTE INHOUD: Dick en Basil Sullivan logeren met hun ouders in een caravankamp in Cornwall. Zij sluiten vriendschap met een jongen uit de buurt: Yves Trettan. Samen met hem bekijken ze vanaf een heuvel een raketbasis en maken de lancering mee van een raket, die echter mislukt. Even later ontdekken ze in een bos een woonwagen en maken kennis met de bewoner, een zigeuner. De jachtopziener van Het Smokkelaarsnest, een villa in de buurt, verschijnt ten tonele en wil de zigeuner wegjagen, echter zonder succes. Er vindt weer een lancering van een raket plaats, die ook nu weer mislukt. Dick krijgt een vermoeden, dat zich iemand in de woonwagen verborgen houdt, en dit vermoeden wordt bevestigd. De jongens maken kennis met een tweede zigeuner en Dick ontdekt dat de woonwagen een dak van doorzichtig plastic heeft.

Basil, die in een onderhoudend „gesprek" gewikkeld was met het kastanjebruine paard, keek op. „Bent u van plan gewoon hier te blijven ondanks de dreigementen van die jachtopziener?" vroeg hij.

„Nou en of!" De blonde zigeuner grinnikte en gaf een rukje aan de rode zakdoek op zijn hoofd. „Het bevalt ons hier prima en de boer heeft niet het minste bezwaar tegen onze aanwezigheid. Die gorilla kan ons niets maken, al raast en tiert hij nog zo hard."

„Nou, het is een bullebak, hoor," zei Yves, terwijl hij onwillekeurig een angstige blik in de richting van het bos wierp, alsof hij de bulderende jachtopziener ieder moment verwachtte.

De man met het platte gezicht had Susan met een paar knopen vastgebonden aan de boom, maar de andere zigeuner maakte het touw weer los en deed het over.

„Hoe hebt u dit plekje hier gevonden?" vervolgde Dick het kruisverhoor. „Het ligt nogal een eind van de weg af en je kunt het vanuit het dal niet eens zien."

Yves kwam erbij staan.

„Ja, hoe bent u hier zo terechtgekomen?"

De man gaf niet onmiddellijk antwoord. Hij bukte zich om een ingewikkelde knoop in het touw van Susan te leggen en toen hij weer overeind kwam, zei hij: „Wij zigeuners hebben daar zo onze methoden voor. Er zijn massa's van dit soort plekjes in Engeland en we kennen ze praktisch allemaal. We geven het aan elkaar door en. . ."

„Maar ik heb hier nog nooit zigeuners gezien!" zei Yves.

De man glimlachte.

„Maar als jij ons hier nog nooit gezien hebt, kunnen wij dit plekje nog wel kennen. Zeg nu zelf!"

„Eh. . . ja. Daar hebt u gelijk in." Dick deed of het antwoord hem bevredigde, maar in werkelijkheid was hij ervan overtuigd dat het hele geval met de minuut geheimzinniger werd.

De man met het platte gezicht liep naar het houtvuurtje en riep naar zijn maat: „Ik ga verder met eten, Alan. Stuur die jongens nu maar weg, anders wordt je soep helemaal ijskoud."

„O, dat geeft niet, Paul," antwoordde de ander. „Ik heb toch geen honger."

De andere man hurkte bij het vuur en begon van een wit stenen bord te lepelen. Dick had de indruk, dat het opgewarmde soep uit een blikje was.

„Uw vriend schijnt niet zo bar op ons gesteld te zijn," zei hij. „Maar we hebben hem toch niets in de weg gelegd?"

„Trek je maar niets van Paul aan," antwoordde Alan. „Hij is een beetje zenuwachtig en hij heeft liever maar zo min mogelijk te maken met vreemdelingen. Daarom blijft hij ook altijd in de woonwagen als de gorilla in de buurt is. Paul zit trouwens vaak binnen. Hij is pas ziek geweest en hij moet het een beetje kalm aan doen. Veel rust en zo. Daarom hebben we dit plekje ook uitgekozen. Het is hier heerlijk rustig."

„Wat u rustig noemt!" Basil trok zijn wenkbrauwen hoog op. „Om de vijf minuten davert er een raket over je hoofd. Er zijn toch nog wel rustiger plekjes te vinden, lijkt me."

„Ach, er is overal wat," antwoordde de man filosofisch. „Soms denk ik weleens, dat je nog beter met raketten te maken kunt hebben dan met mensen. Maar dat neemt niet weg. . ."

Zijn woorden werden onderbroken door het gerinkel van een bel binnen in de woonwagen. Paul — de zigeuner bij het houtvuurtje — liet zijn bord bijna uit zijn handen vallen, sprong op en rende als een bezetene het trapje op. Onder het lopen haalde hij een sleutel uit een van zijn zakken en de jongens zagen hoe hij de deur van de woonwagen opende en naar binnen stapte.

Heel even kreeg Dick de kans een blik naar binnen te werpen en zijn hart bonsde sneller. Maar vlak achter de deur hing een lang, rood gordijn en hij kreeg dus niets te zien.

De deur viel in het slot en even later klonk het geluid van stemmen in de wagen.

„Jullie kijken zo verbaasd, jongens," zei de blonde zigeuner glimlachend. „Dat was Pauls kookwekkertje." Hij begon snel en extra-hard te praten, kennelijk om de geluiden in de woonwagen te overstemmen. Dick zou hem het liefst op de een of andere manier het zwijgen opgelegd hebben.

„Zijn kookwekkertje?" vroeg Yves met opgetrokken wenkbrauwen.

„Ja. Nooit van kookwekkers gehoord? Dat zijn van die kleine klokjes, die in keukens gebruikt worden als er iets gebakken wordt in de oven of zo. Je stelt een bepaald aantal minuten af en als die voorbij zijn, hoor je gerinkel. En dan weet je, dat je de cake uit de oven moet halen of wat je dan ook aan het bakken bent."

„Ja," zei Yves. „Nou weet ik wat u bedoelt. Mijn moeder heeft ook zo'n ding."

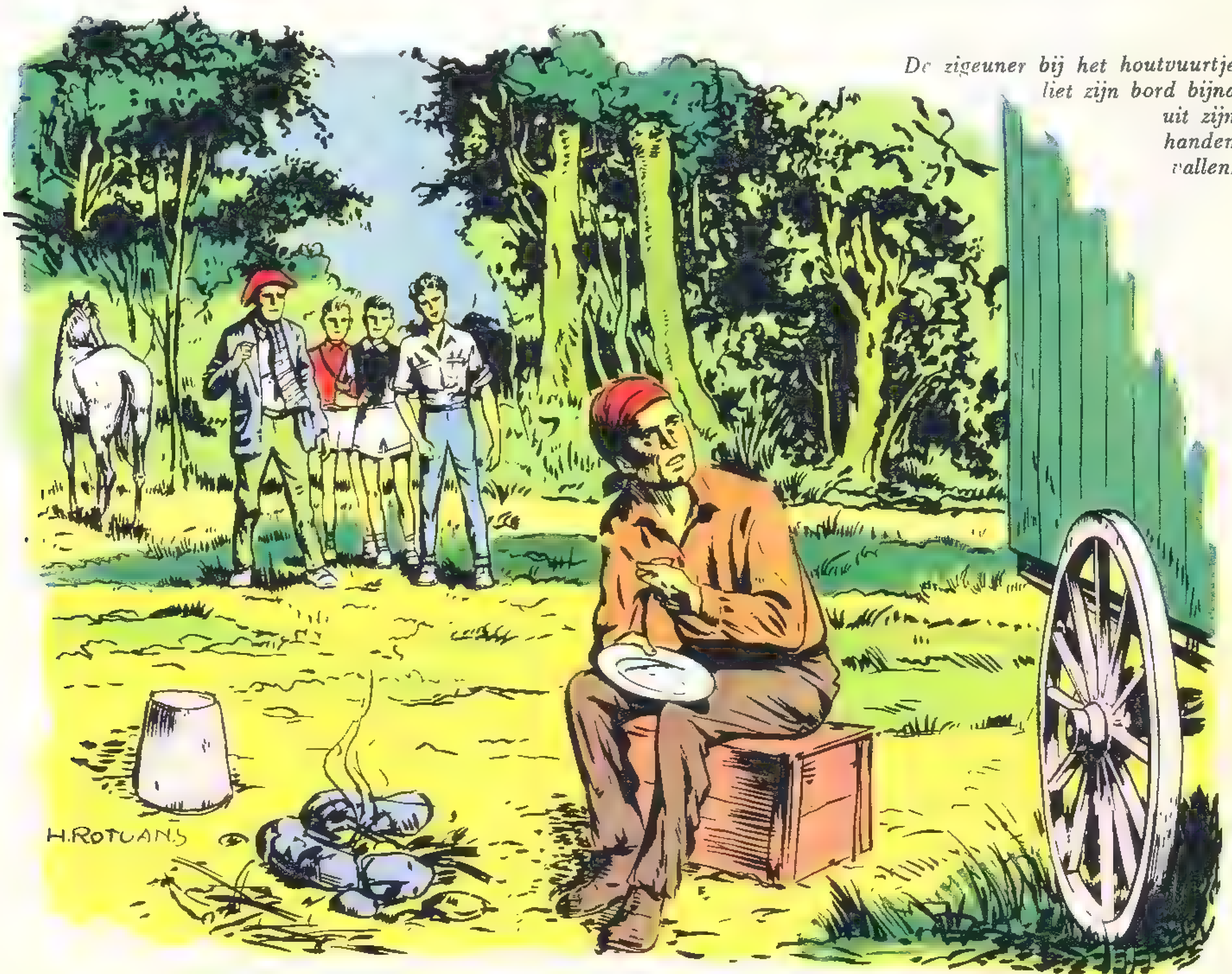
„Is uw vriend dan iets in de oven aan het bakken?" vroeg Dick.

De blonde zigeuner knikte ernstig.

„Ja. Een cake. Paul doet de hele kokerij. Dat schijnt een kalmerende uitwerking te hebben op zijn zenuwen."

„Vraagt u eens of hij ons de cake laat zien," stelde Dick voor. „Ik ben erg benieuwd of hij gelukt is."

„O nee, dat doet hij nooit. Daar is hij veel te bescheiden voor. En hij gaat nog een ander klaarmaken, geloof ik, dus hij zal de eerste tijd wel niet meer te voorschijn komen." Hij zweeg een ogenblik en vervolgde toen: „Zo, jongens, zouden jullie er nu langzamerhand maar niet eens vandoor gaan? Het is al laat en jullie zullen toch al moeten opschieten om op tijd thuis te zijn voor het eten."

De zigeuner bij het houtvuurtje liet zijn bord bijna uit zijn handen vallen.

Hij zei het op een vriendelijke toon en met een glimlach, maar Dick voelde dat hij zijn bezoekers nu eindelijk weleens kwijt wilde. Hij had kennelijk iets belangrijks te doen en Dick was ervan overtuigd, dat dat niets te maken had met het bakken van een cake.

De wenk was te duidelijk om er geen acht op te slaan en bovendien moesten ze inderdaad langzamerhand naar huis. Maar voor ze vertrokken zei Dick nog eens heel onschuldig, dat hij toch zo graag eens een kijkje zou willen nemen in de woonwagen.

„Als we morgen terugkomen, zijn de bedden misschien wel opgemaakt," zei hij glimlachend. „Ik ben echt benieuwd hoe zigeuners leven en zo. . ."

De zigeuner beet op zijn lip.

„We zullen eens kijken," zei hij onzeker. „Maar als ik jullie was, zou ik maar liever hier uit de buurt blijven. Jullie willen het toch niet aan de stok krijgen met die jachtopziener, wel? En als Paul een beetje slecht gehumeurd is, zal hij het nog niet eens goedvinden dat jullie even een blik om de hoek van de deur werpen. Zo is hij nu eenmaal."

„Maar gaat hij nooit weg? Om boodschappen te doen bijvoorbeeld?" hield Dick aan. „Misschien zou u ons eens binnen kunnen laten als hij er niet is."

De man schudde zijn hoofd.

„Het spijt me voor jullie, maar dat is uitgesloten. Paul gaat nooit weg. Nee, smeren jullie hem nu maar en laat ons verder met rust."

Maar Dick was helemaal niet van plan de twee zogenaamde zigeuners met rust te laten. Terwijl hij met Basil en Yves in de richting van het dorp liep, begon hij een plan te maken. . .

HOOFDSTUK VII

In het hol van de leeuw

Ze waren hoogstens tweehonderd meter van de open plek verwijderd toen ze werden opgeschrikt door het inmiddels vertrouwde woessssssssssj-geluid. Voor de zoveelste maal die dag werd er op de raketbasis een geleid projectiel afgeschoten.

De jongens waren aan weerskanten ingesloten door hoge struiken, zodat ze de baan van de raket niet konden volgen, maar het duurde niet lang of ze zagen recht boven hun hoofden de grauwwitte rookzuil verschijnen. De raket verdween ditmaal in noordwestelijke richting en na verloop van tijd begon hij af te zwenken naar het westen.

„Die gaat weer fout!" riep Dick uit. En bijna op hetzelfde moment zagen ze een oranje lichtflits en hoorden ze de scherpe, oorverdovende knal waarmee het projectiel ontplofte.

Op de plaats waar ze die morgen bosjes gele irissen hadden zien staan, stopte Basil plotseling en begon er een paar te plukken.

„Kom nou!" zei Dick ongeduldig. „Kun je die verzameling gedroogde bloemen van je nou geen moment van de dag vergeten?"

„Deze zijn niet voor mijn verzameling, Dick," antwoordde Basil. „Ze zijn voor moeder. Je weet hoe gek ze op bloemen is."

Dick draaide zich om en hielp zijn jongere broer. Basil had gelijk: zijn moeder hield erg veel van bloemen en ze kende geen groter genoegen dan ze in vazen en pullen te schikken. Maar hij was te druk bezig geweest met de geheimzinnige woonwagen en de ontploffende raketten om eraan te denken een bosje wilde irissen voor haar te plukken.

„We zien elkaar vanmiddag toch weer, hè?" zei Yves. „Zullen we afspreken op de hoek van de straat, waar het pad naar het Gibbetdal begint?"

Dick knikte. „Okee!"

„En vergeet niet aan je vader te vragen of het waar is van die zwarte irissen!" zei Basil. „Volgens mij vergis je je en zijn het gewoon donkerrode of paarse. En die heb ik al zo vaak gezien!"

Yves schudde zijn hoofd.

„Nee, ik weet zeker, dat het *zwarte* irissen zijn!" En door een toeval kon hij dat al heel gauw bewijzen, want een eindje verderop ontmoetten ze zijn vader.

„Donkerrood?" zei meneer Trettan, terwijl hij van zijn fiets gestapt was. „Nee, nee, die irissen zijn absoluut pikzwart. De oude meneer Jackson van *Het Smokkelaarsnest* heeft allerlei experts geraadpleegd om te weten waar ze vandaan komen, maar niemand kon het hem vertellen. Het enige dat vaststaat, is dat de zwarte iris in een of ander ver land groeit. En hij moet dus ooit door iemand hierheen gebracht zijn."

„Hoe groot zijn de bloemen?" vroeg Basil.

„Ongeveer even groot als de irissen die je daar in je hand hebt," antwoordde meneer Trettan. „Het spijt me, dat ik je ze niet kan laten zien, Basil, maar ik heb al lang niets meer te vertellen in de tuin van *Het Smokkelaarsnest*." Yves' vader zwaaide een been over het zadel. „Kom, ik sta hier mijn tijd maar te verkletsen en intussen wacht moeder met het eten. Kom, Yves, anders vind je de hond in de pot."

„Ja, vader, ik kom eraan." Yves wendde zich tot Dick. „Ik zie jullie dus straks op de afgesproken plaats, hè?"

Basil en Dick bleven alleen achter en liepen samen in de richting van het caravankamp.

„Zo, Basil," zei Dick. „Laten we ons nu verder bezighouden met belangrijker zaken. Jij met je gezeur over die zwarte irissen. We zijn bezig een *mysterie* op te lossen! Vergeet die bloemen nou eens even."

„Bloemen vormen net zo goed een

Voor de zoveelste maal was er op de raketbasis een geleid projectiel afgeschoten.

mysterie," antwoordde Basil ernstig. „Waar komen die zwarte irissen vandaan? Wie heeft ze hierheen gebracht? Denk je eens in, Dick! Misschien is het een volkomen onbekende bloem en als ik hem ontdek. . . wordt hij misschien wel naar mij genoemd. Zo iets als *Iris Basilius Sullivanus!"*

„Welnee, man! Jij ontdekt niks," zei Dick korzelig. „Je hebt bijvoorbeeld nog niet eens ontdekt, dat het dak van die woonwagen uit doorzichtig plastic bestaat! Zet die bloemen nou eens even uit je hoofd en probeer aan iets anders te denken. We moeten op de een of andere manier in die woonwagen zien te komen. Maar praat er alsjeblieft niet onder het eten over, want dan gaan vader en moeder zich natuurlijk allerlei zorgen maken."

„Nou, en?" zei Basil. „Ik zal je vertellen, dat ik me ook zorgen maak. Als die twee mannen werkelijk spionnen zijn, konden we weleens gevaar lopen. Ik snap niet waarom jij met alle geweld die woonwagen van binnen moet zien."

Dick grinnikte.

„Dat is van groot belang, Basil. Als we deze geheimzinnige geschiedenis willen oplossen, móéten we weten wat er zich in die woonwagen afspeelt. Volgens mij verbergen ze er een derde man. Dat verhaal over dat kookwekkertje was natuurlijk maar onzin. Er is nóg iemand, die wij niet gezien hebben, maar die wel heel belangrijk is. Anders zou die knaap met dat platte gezicht niet zo hard gelopen hebben, toen er gebeld werd."

„Misschien is het een gevaarlijk individu," zei Basil. „De een of andere misdadiger, die onmiddellijk klaarstaat met een pistool als iemand hem iets in de weg legt. Nee, hoor, ik voel er heel weinig voor mijn hoofd om de hoek van die woonwagendeur te steken, Dick. Mij niet gezien!"

Ze liepen het sintelpad op, dat naar het caravankamp leidde, en zwaaiden naar hun moeder, die voor het kleine raampje naar hen stond uit te kijken.

Toen ze binnenstapten, zette mevrouw Sullivan het eten op tafel.

„Zo, zijn jullie daar eindelijk, jongens?" zei ze glimlachend en toen zag ze de bloemen en sloeg ze haar handen in elkaar. „O, wat lief van jullie! Wat een prachtige bloemen. Wacht, dan haal ik even een vaas."

Ze liep het piepkleine keukentje binnen en trok een kast open.

Meneer Sullivan kwam de caravan binnen en keek glimlachend van de jongens naar de bos gele irissen op tafel.

„Alsjeblieft! Nog meer bloemen!" zei hij. „Er kan nog meer bij! Straks is er gewoon geen ruimte meer voor onszelf, omdat de hele caravan van voor tot achter volstaat met vazen bloemen!"

„John! Hoe kun je dat nou zeggen? Bloemen heb je nooit te veel en het is erg lief van de jongens om ze mee te brengen."

„Ja zeker, dat is het. Ik maakte ook maar een grapje, Nicole," zei meneer Sullivan. „Hebben jullie het een beetje naar de zin gehad vanmorgen, jongens?"

„Ja, vader," antwoordden Basil en Dick tegelijk.

„Waar zaten jullie toen die afschuwelijke raketten werden afgeschoten?" vroeg vader. „Ik dacht dat ze recht op onze caravan af kwamen, wil je dat wel geloven?"

Mevrouw Sullivan schudde haar hoofd.

„Het was afschuwelijk!" zei ze. „Afschuwelijk. Het leek wel of het weer oorlog was!"

Dick vertelde dat ze op de top van de Gibbet geweest waren en het afvuren van de raketten van heel dichtbij hadden gevolgd.

Onder het eten vertelden ze heel voorzichtig een en ander over hun ontmoeting met de twee zigeuners. Hun ouders schonken er niet zo bar veel aandacht aan, omdat de proefnemingen met de raketten het voornaamste onderwerp van gesprek vormden. En Dick was wel zo verstandig niet te praten over de geheimzinnige sfeer, die er rond de woonwagen met het plastic dak hing. Hij wist dat zijn moeder zich vreselijk zenuwachtig zou maken zodra zij het woord spion maar hoorde en daarom nam hij het zekere voor het onzekere en liet Basil ongestoord honderduit praten over zijn zwarte irissen.

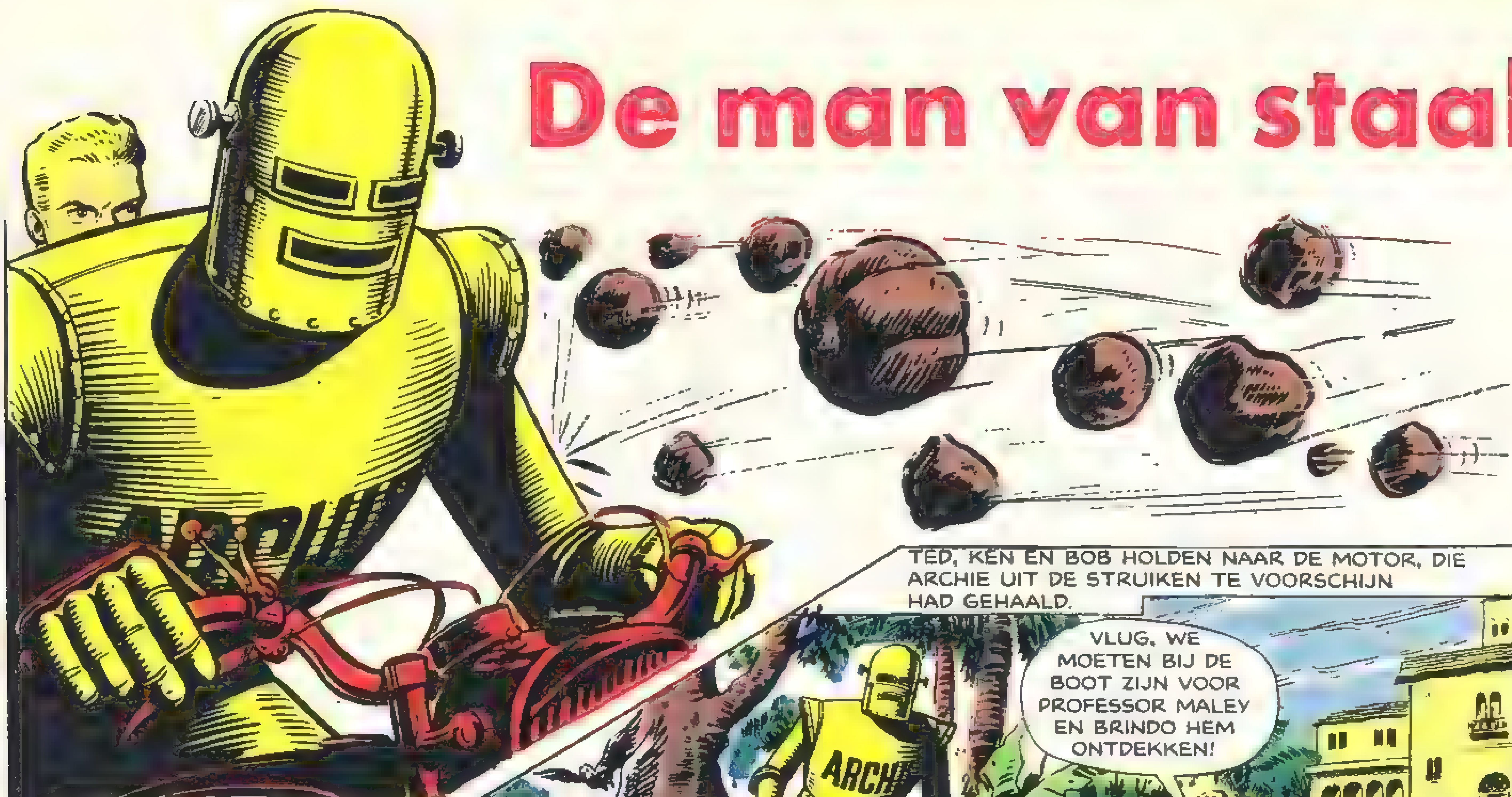
Toen ze klaar waren met eten en meneer Sullivan zich met het zoveelste detectiveromannetje in een ligstoel had gevlijd, zei Basil volkomen onverwacht: „Pap, ik *moet* die zwarte irissen in de tuin van *Het Smokkelaarsnest* zien. Vindt u het gek als ik gewoon bij die mensen aanbel en vraag of ik even mag kijken?" *Wordt vervolgd*

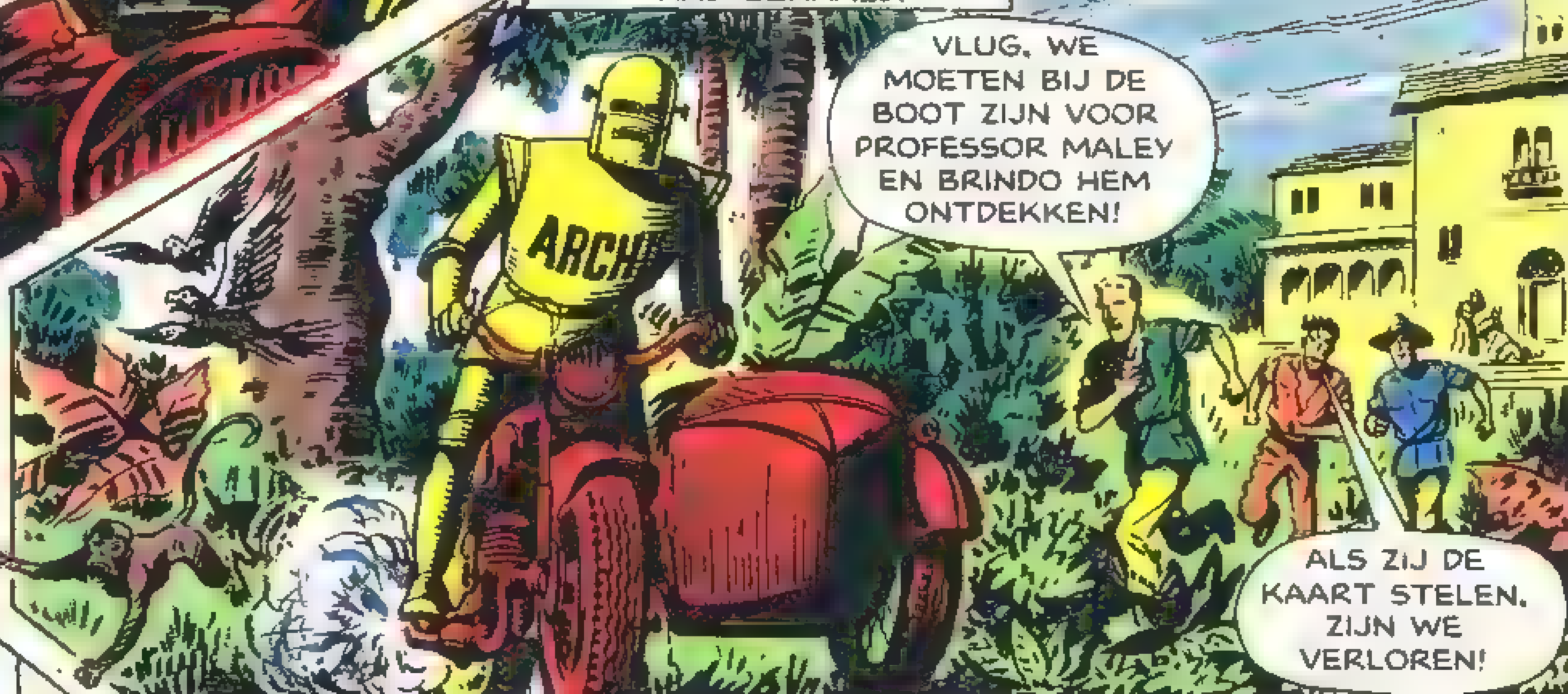

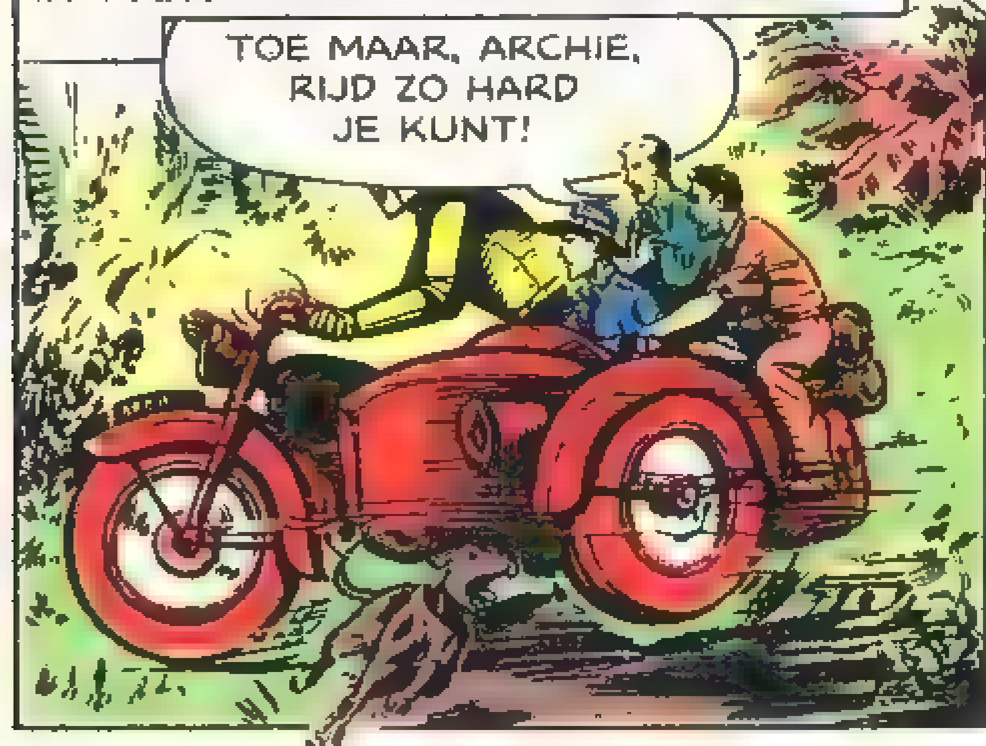

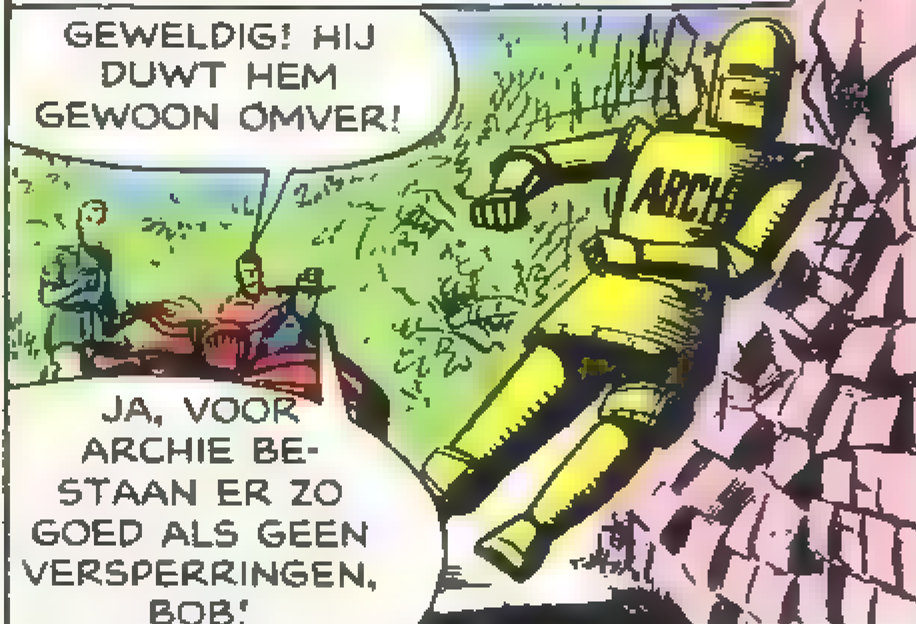
Ze liepen het sintelpad op, dat naar het caravankamp leidde.

De man van staal

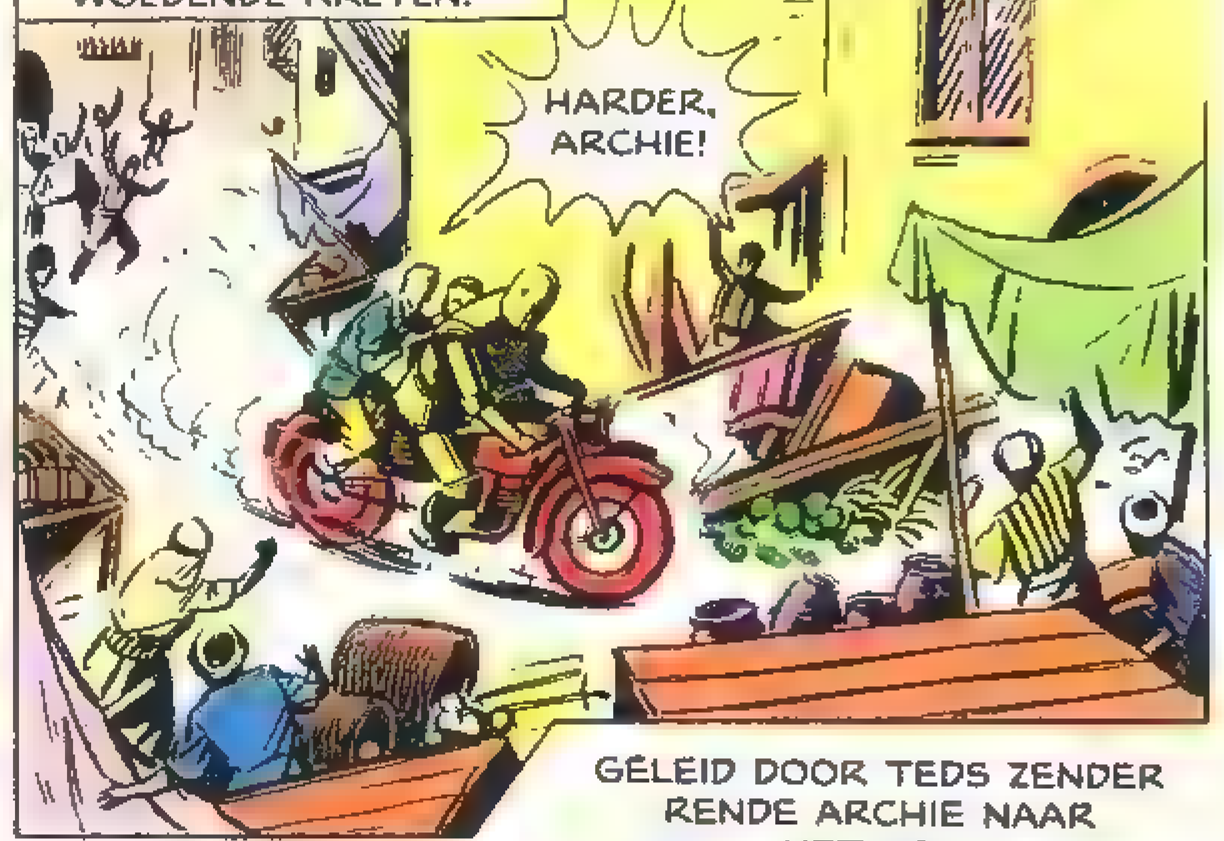

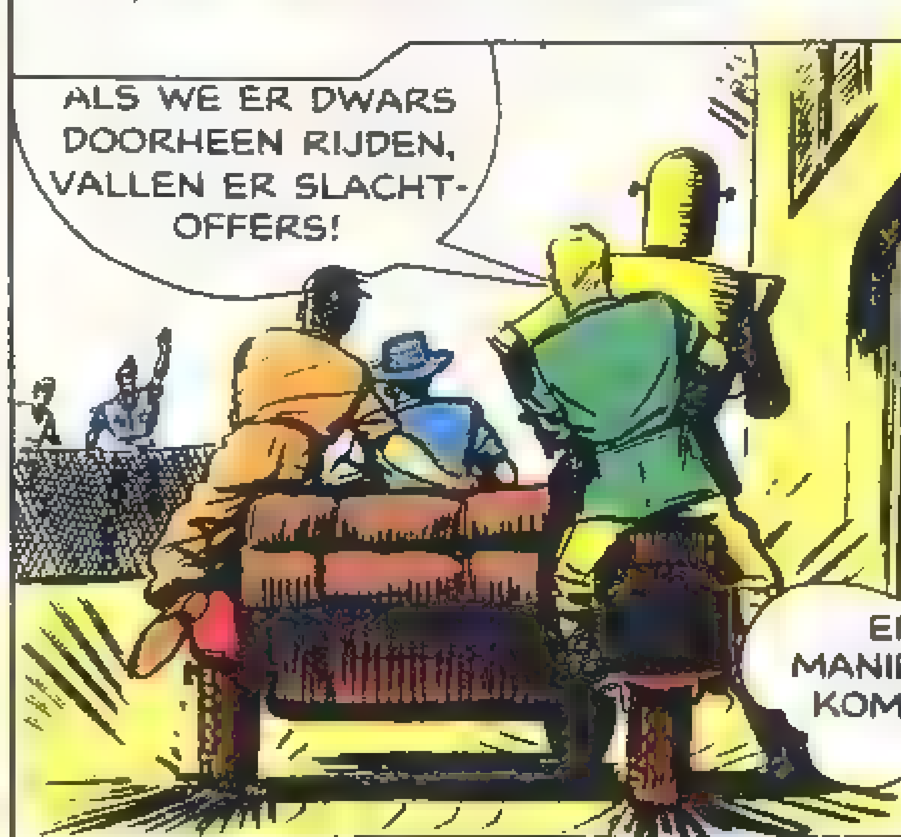

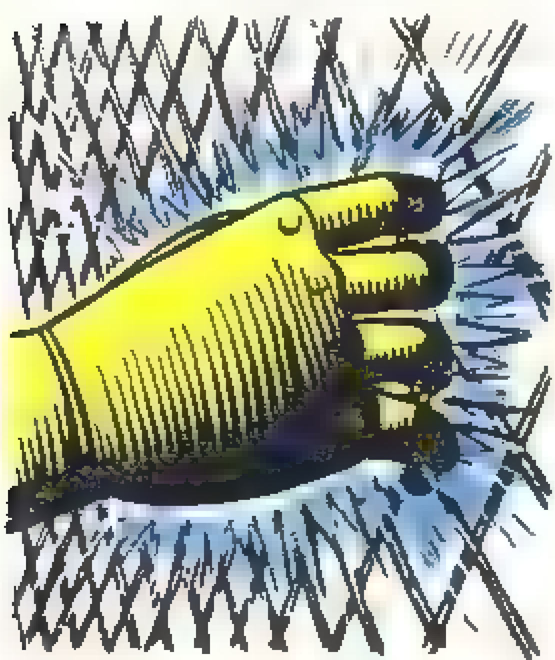

INTUSSEN REED ARCHIE WEER OVER HET MARKTPLEIN.
BLANKEN WEER MET HUN HELSE MACHINE!
GRIJP ZE!

OVERAL KLONKEN WOEDENDE KRETEN.
HARDER, ARCHIE!

DE KOOPLUI HADDEN IETS BEDACHT OM DE MOTOR TEGEN TE HOUDEN.
ZO, MANNEN, DIT NET ZAL HUN MOTOR TEGENHOUDEN!
KIJK UIT, ZE SPANNEN EEN NET!

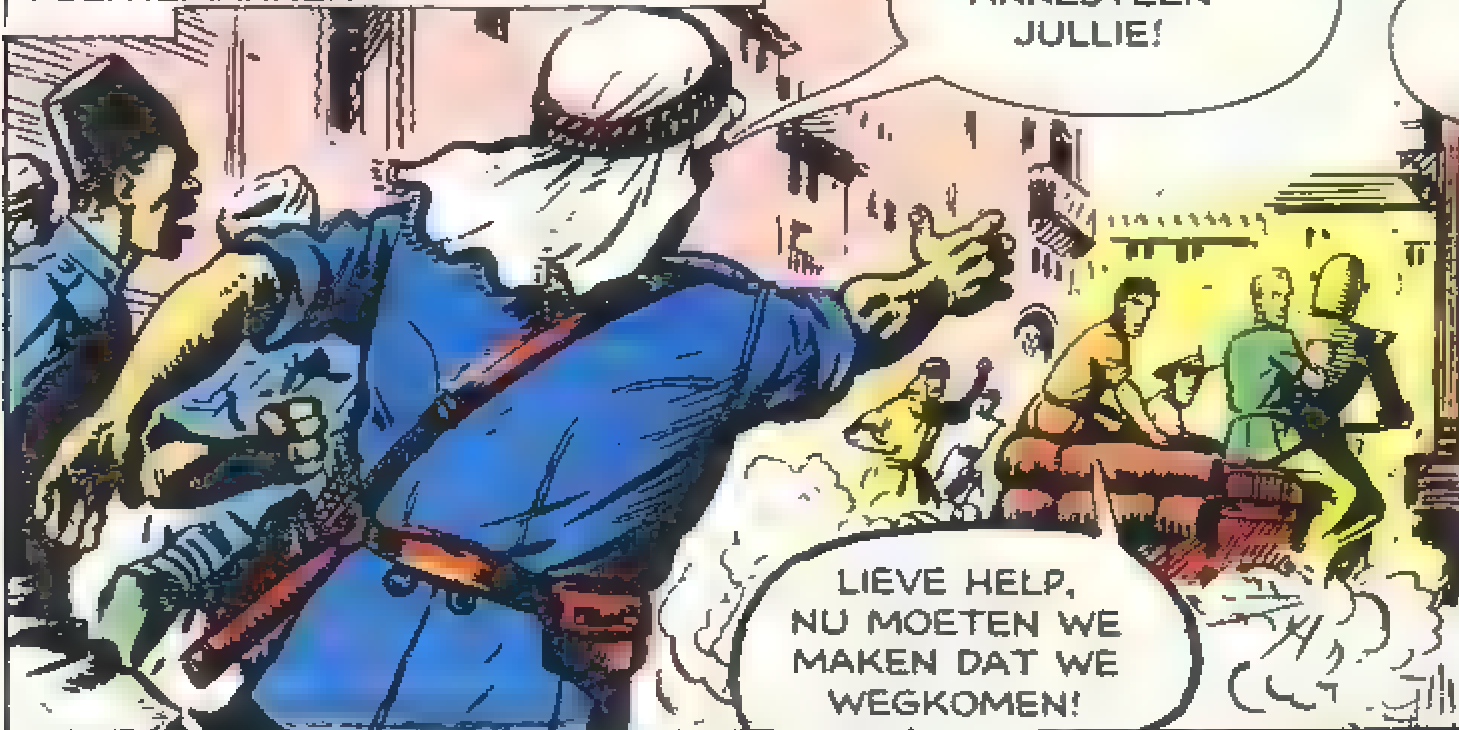

OFSCHOON IEDERE MINUUT KOSTBAAR WAS, LIET TED ARCHIE STOPPEN.
ALS WE ER DWARS DOORHEEN RIJDEN, VALLEN ER SLACHT-OFFERS!

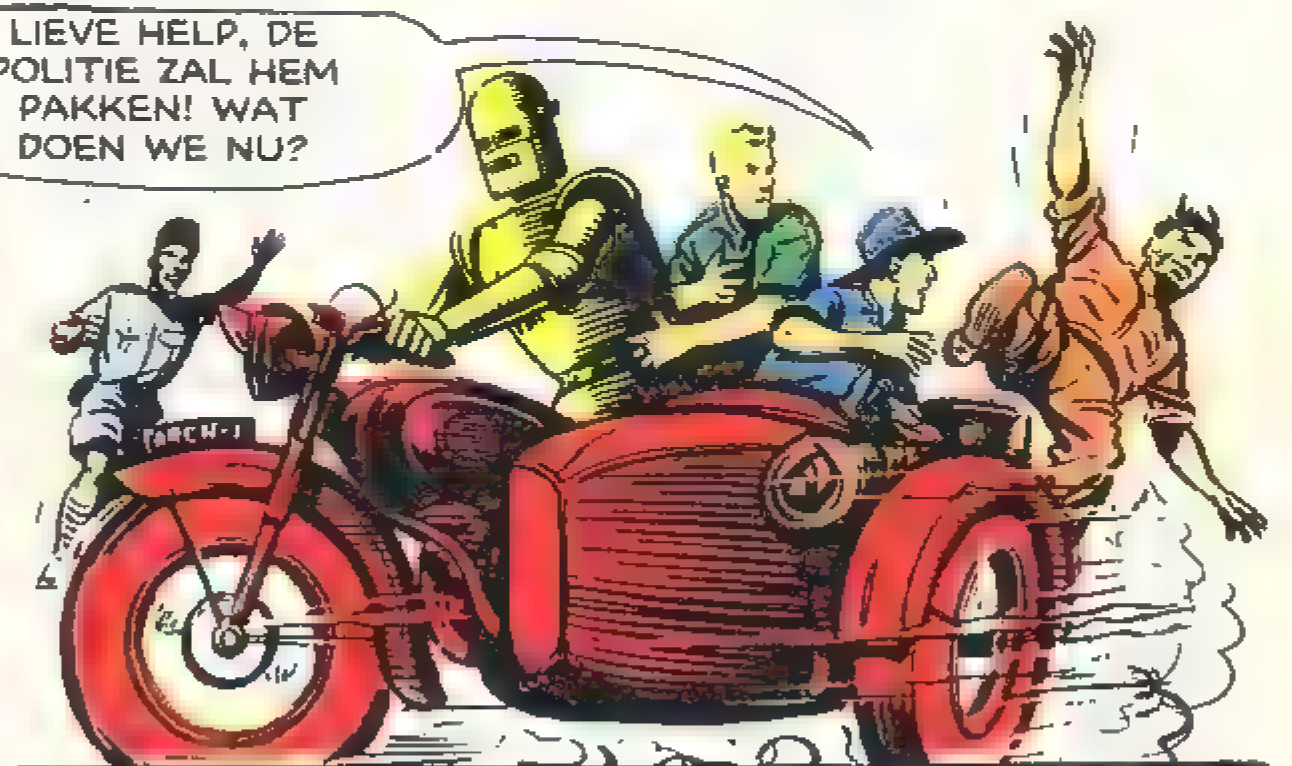

GELEID DOOR TEDS ZENDER RENDE ARCHIE NAAR HET NET.
ARCHIE
ER IS MAAR ÉÉN MANIER OM ERDOOR TE KOMEN: ELEKTRISCHE STROOM!

ARCHIE GREEP HET NET BEET, DAT TOEN ONDER STROOM STOND.

HET GEVOLG WAS VERRASSEND.
HELP! HET NET BRANDT!
DIT IS TOVERIJ!
VOORUIT, ARCHIE, MAAK DE WEG VRIJ!

TOEN DE KOOPLUI HET NET LIETEN VALLEN, REED TED EROVERHEEN.
LAAT ARCHIE VLUG OPSTAPPEN, TED!
JA, DAN GAAN WE NAAR DE HAVEN EN NAAR DE BELLA!

TED LIET ARCHIE WEER OP DE MOTOR SPRINGEN. TOEN ZAG HIJ ACHTER ZICH POLITIEMANNEN
HALT! IK ARRESTEER JULLIE!
LIEVE HELP, NU MOETEN WE MAKEN DAT WE WEGKOMEN!

ARCHIE GAF GAS EN DE MOTOR STOOF WEG, MAAR HELAAS VERLOOR BOB LINTON ZIJN EVENWICHT ER VIEL ERAF.
LIEVE HELP, DE POLITIE ZAL HEM PAKKEN! WAT DOEN WE NU?

Diavolo wint

Vervolg van bladzij 15

een welgemikte oorvijg bekrachtigen, maar Harry bukte zich bijtijds, zodat de hand van de baas met een ferme klap tegen een modelpop sloeg. En dat was het laatste dat hij ooit bij Jackson en Co. beleefde.

Harry liet het hoofd niet hangen. Integendeel! Hij had vlug zijn koffertje gepakt en opgelucht holde hij nu zo hard hij kon door de straten van Londen naar de renstal van Morris. Bij Morris zou hij bewijzen dat hij geen zwak kereltje was, maar een man! Als hij maar een kans kreeg. En met die zelfbewuste gedachte trok hij aan de bel waaronder geschilderd stond: Robert J. Taker. Trainer. Maar niemand kwam opendoen. Harry belde nog eens en nog eens. Geen mens verscheen. De voorbijrennende staljongens hadden geen blik voor hem over, de oudere knechts zagen hem nog niet staan en tegen twaalf uur, toen Taker eindelijk verscheen, stond daar niet meer de kleine wereldveroveraar, met name Harry Smith, maar een klein hoopje ellende, wie het huilen nader stond dan het lachen.

„Ha, jij komt je zeker als staljongen aanmelden, niet?" vroeg Taker, maar hij voegde er meteen aan toe: „Je bent te laat, jò, ik heb al een ander aangenomen."

Daar had Harry niet op gerekend. Hij sperde zijn ogen wijd open van schrik, slikte een paar maal en draaide zich om. Hij kon geen woord uitbrengen en wilde niet dat iemand zag dat hij huilde.

„Wacht eens even, jongeman," zei de trainer, „kom eens mee." Hij sleepte de beduusde jongen mee naar een kantoortje naast de stallen. Daar stond een weegschaal. „Ga daar eens op staan," zei de trainer.

Harry snapte niet waarom de trainer zo lachte en in zijn handen wreef.

„Dat is fantastisch," zei Taker, „nauwelijks achtenzestig pond. Als jockeyleerling heb je een hele voorsprong op de anderen."

Harry, nog altijd op de weegschaal, vond het niet om te lachen dat hij maar achtenzestig pond zwaar was. Maar toen het tot hem doordrong dat hij werkelijk als jockeyleerling in dienst mocht komen bij Taker, was niemand ter wereld zo gelukkig als Harry Smith, de weggejaagde kleermakersleerling, die van nu af aan in de beroemde renstallen van Morris kon beginnen, de renstallen die voor hem een paradijs op aarde schenen en ook werkelijk werden.

In het begin was het poetsen van de paarden veel te zwaar werk voor hem en voor de hoogbenige volbloeds was hij nog veel te klein, maar men leerde hem om te gaan met allerhande paarden, hij leerde de gedragingen en kuren van de dieren en langzaam maar zeker werd hij onder de bekwame leiding van trainer Taker, die grote dingen met hem voorhad, een goed paardrijder. Dat was natuurlijk nog niet genoeg om ook een goede jockey te zijn, maar Harry had zoveel plezier in zijn werk en de paarden voelden zich zo tot hem aangetrokken, dat zelfs de wispelturigste en zenuwachtigste dieren zich door zijn zachte hand gemakkelijk lieten leiden.

Zo gingen drie jaren voorbij. En de eerstkomende zomer zou Harry voor de eerste maal aan een der rennen mogen meedoen.

Maar het liep anders. De halfwilde Ierse hengst Diavolo, een dier met een enorme kracht en snel als geen ander, had bij de allerlaatste training voor de derby zijn ruiter afgeschud. De jockey lag nu met een gebroken been in het ziekenhuis. Wie zou nu Diavolo kunnen starten? Wie durfde het aan in deze belangrijke wedstrijd deze vuurduivel te berijden?

Tot nu toe was het niemand gelukt dit paard in de baan te houden en meestal werd de jockey al bij de start uit het zadel gewipt door de hardnekkige kuren van dit dier.

Trainer Taker haalde Harry Smith uit de stal en zei: „Harry, over vierentwintig uur rijd jij Diavolo voor Stal Morris. Het is je eerste race, het moet ook je eerste overwinning zijn."

Harry haalde diep adem en antwoordde: „Goed, mijnheer."

Had Harry kansen om deze derby te winnen? Nauwelijks. Om te beginnen had Diavolo nog maar twee keer een race behoorlijk uitgereden zonder evenwel in de prijzen te vallen. En ten tweede was Harry onder de beroemde jockeys die aan de start verschenen een volslagen onbekende en ongeroutineerde beginneling. De kranten en de radio gaven het paard dan ook geen enkele kans en slechts een paar echte gokkers durfden hun geld op Diavolo te zetten.

Drie uur voor het begin van de grote wedstrijd stonden al tienduizenden rond het parcours om de verrichtingen van de paarden gade te slaan. Er waren eerst verschillende voorwedstrijden tot eindelijk het moment kwam dat de jockeys voor de derby verschenen.

Het werd stil rond de baan en tientallen kijkers werden op de paarden gericht en op de jockeys, die in hun bonte kledij in het zadel van hun nerveus ronddrentelende paarden zaten. De radioreporter zei: „Twaalf paarden zijn aan de start verschenen. Van links naar rechts de twee favorieten Quick Step en Fanfare en verder de beroemde hengsten Mayflower en Golddigger. Deze paarden worden bereden door de bekende jockeys Jameson, Keith Morgan, Reginald Dickson en Billy Tiresome, die allen reeds eenmaal een derby hebben gewonnen. Dan volgt een kleine jockey die blijkbaar voor het eerst aan de start verschijnt. Hij is doodsbleek en hij kan zijn paard bijna niet in bedwang houden. Een ogenblik, dames en heren, dan kijk ik voor u na in het programma wie deze jockey in zijn helrode shirt kan zijn. Het is Harry Smith op Diavolo. Hij is kansloos, al is zijn zit in het zadel perfect. De eigenaar van dit paard is Morris en het is getraind door Robert J. Taker, een bekende derbywinnaar. . ."

Harry's zenuwen waren tot het uiterste gespannen. Hij deed alle moeite om zijn nerveuze hengst in bedwang te houden tussen de snuivende en stampende paarden links en rechts van hem.

Het zou nu nog enkele seconden duren. Een gong sloeg, een witte band ging omhoog en weg waren de paarden. De wedstrijd was begonnen. Maar niet voor Harry. Diavolo steigerde en kwam niet van zijn plaats. Maar opeens schoot het paard als een bliksemflits vooruit, de andere paarden achterna.

„Gelukkig," zuchtte Taker, want bij bijna alle vorige rennen waren op dit moment de jockeys uit het zadel gevlogen.

Een, twee, drie, vier paarden werden door Diavolo gepasseerd. Nu lagen alleen nog de favorieten voor hem in het veld. Nek aan nek streden zij om de eerste plaats en de machtige lichamen en de roffelende hoeven raasden in donderend geweld de baan af. De toeschouwers gilden van opwinding. Meter voor meter won Harry terrein. Ongelooflijk zoals die jockey met zijn paard wist om te gaan.

„Bega geen domheden, houd je hersens bij elkaar," mompelde Taker, toen hij zag dat de benen van Diavolo nog sneller over de baan raasden.

Harry haalde alles uit de zwarte hengst wat eruit te halen was. De koplopers ranselden hun paarden om ze tot grotere spoed aan te zetten, maar ze konden niet verhinderen dat Harry met zijn paard langszij kwam. Nog vierhonderd meter, nog driehonderd meter waren er te rijden. Nu lag nog alleen Fanfare een hoofdlengte voor hem. Zou Diavolo het tempo van deze beroemde merrie kunnen volgen? De spanning onder de toeschouwers werd ondraaglijk. Het was niet te geloven wat deze onbekende jockey met die zwarte hengst op de laatste paar honderd meter presteerde. Kijk, nu lag hij al een neuslengte voor en nog steeds groeide de voorsprong tot die bij de finish was uitgegroeid tot een hele lengte. Wat een paard, wat een jockey!

Je hebt het gehaald, je hebt het gehaald, Diavolo, was het enige dat Harry kon denken en steeds weer opnieuw streelde hij de hals van zijn met zweet en schuim bedekte paard. Hij hoorde en zag niets van de stormachtige toejuichingen van het publiek. Het eerste dat hij duidelijk kon waarnemen waren de tranen die over de wangen van mijnheer Taker rolden. Licht sprong Harry uit het zadel. Trots stapte Diavolo naar zijn box alsof hij wel besefte wat hij vandaag gepresteerd had.

Zo begon en eindigde de eerste race van Harry Smith. De volgende dag stond hij weer in de stal. Zijn jaloerse kameraden schamperden zo'n beetje om de toevallige overwinning met Diavolo en lachten om de winnaar, die nu weer paarden moest roskammen en boxen uitmesten. Maar Harry stoorde zich niet aan hen. Hij deed zijn werk met plezier en zorgvuldig.

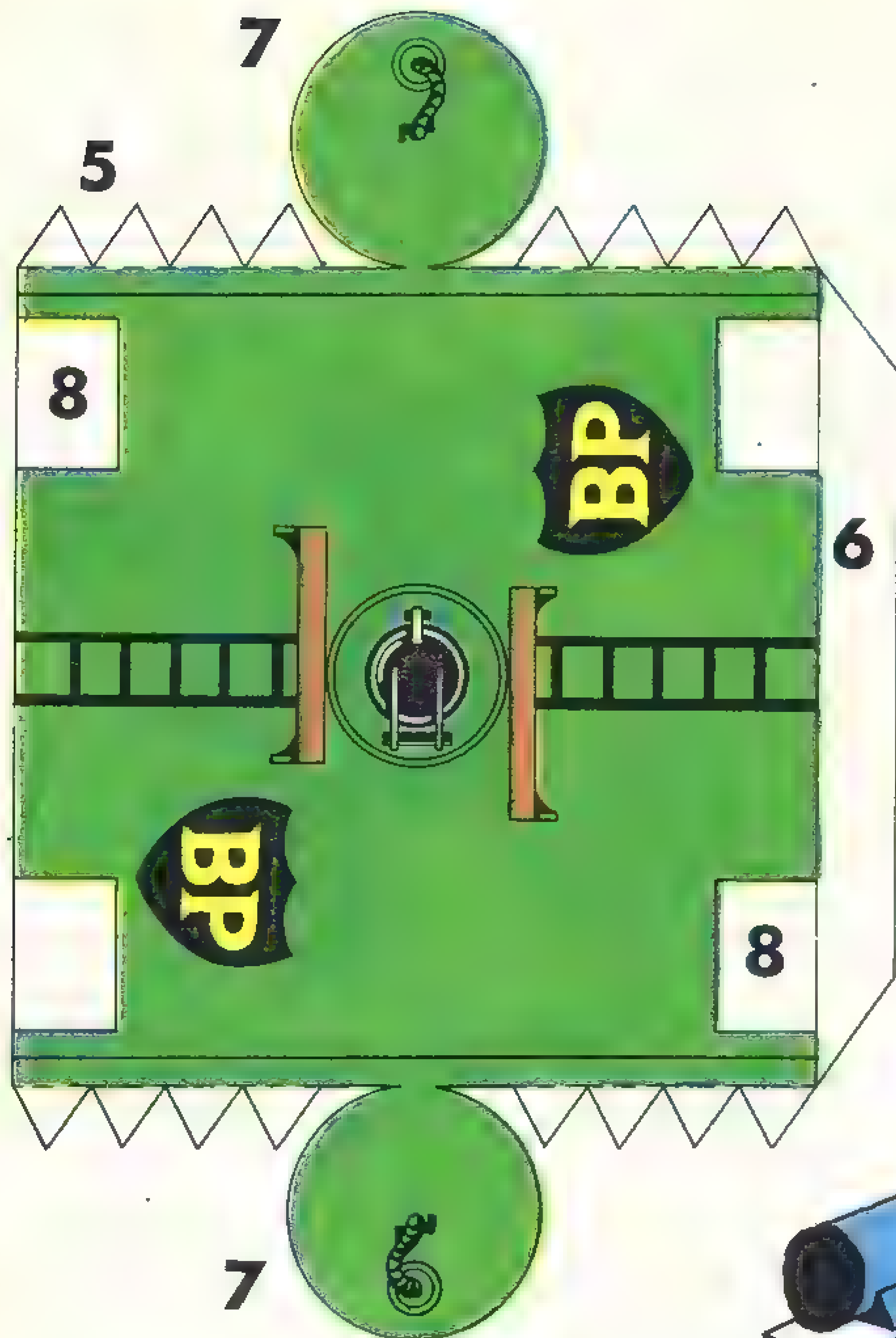
Drie dagen later haalde Taker hem uit de stal en zei: „Beste kerel, dit is de laatste keer dat jij paarden hebt gepoetst en stallen hebt schoongemaakt. Ik wou je maar eens op de proef stellen of die ene overwinning je niet over het paard getild had. Voortaan ben je uitsluitend jockey en ik zal je al de knepen van het vak leren zoals geen ander."

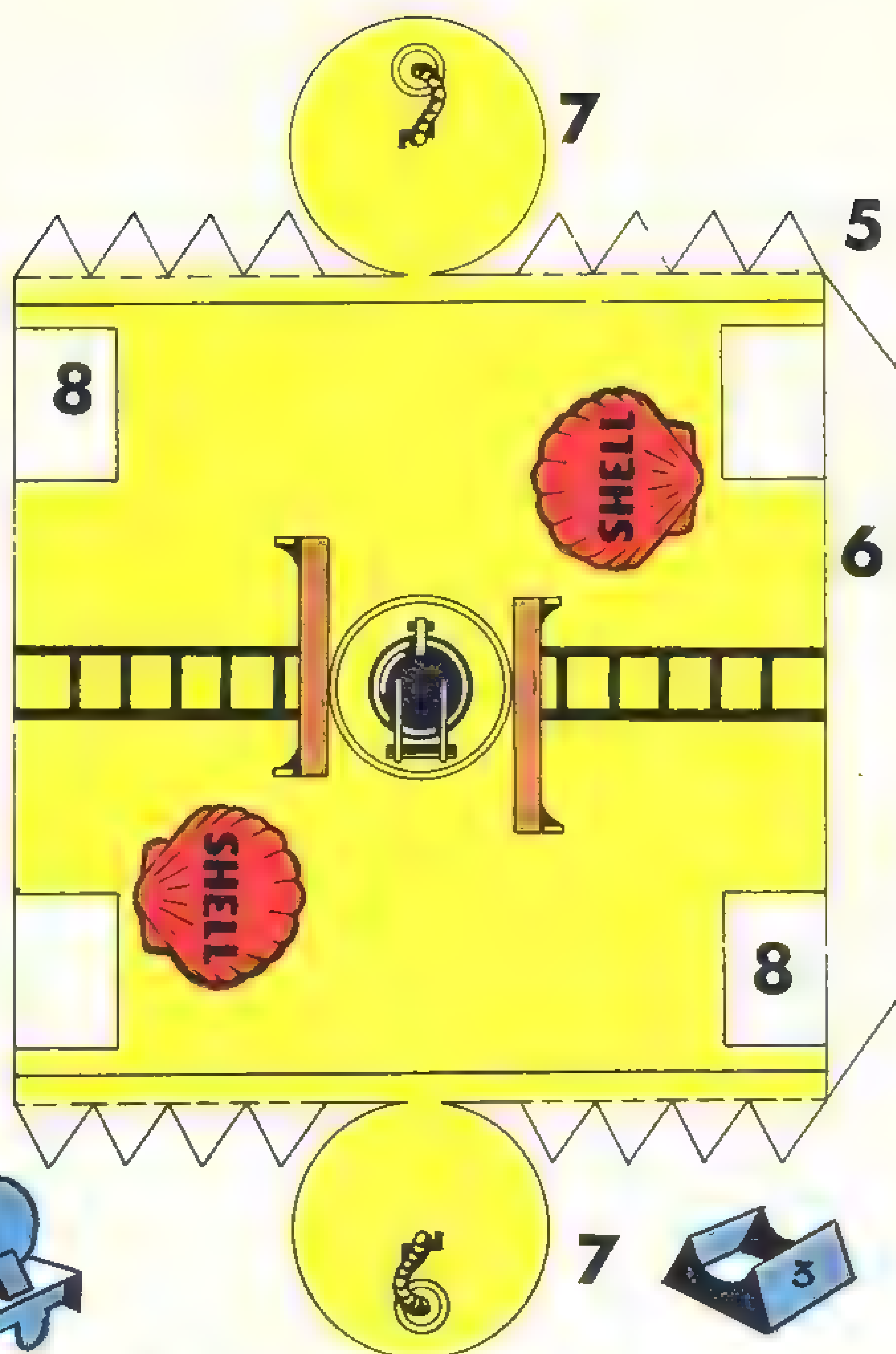
In de volgende jaren deed Harry Smith voor zijn renstal in tweeduizend rennen mee. Hij wist 1227 overwinningen te behalen, veel meer dan welke andere jockey ter wereld ook. Maar zijn grootste roem was dat hij bij al die overwinningen steeds dezelfde hartelijke, bescheiden en vriendelijke Harry bleef die hij van het begin af geweest was.

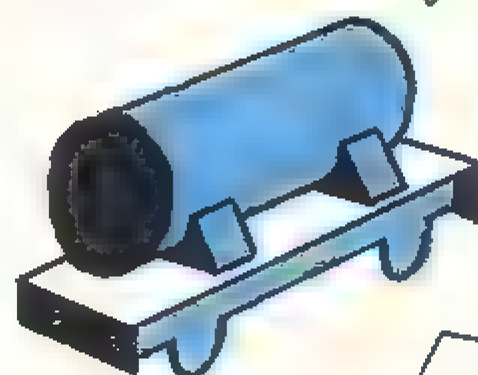
P. v. Z.

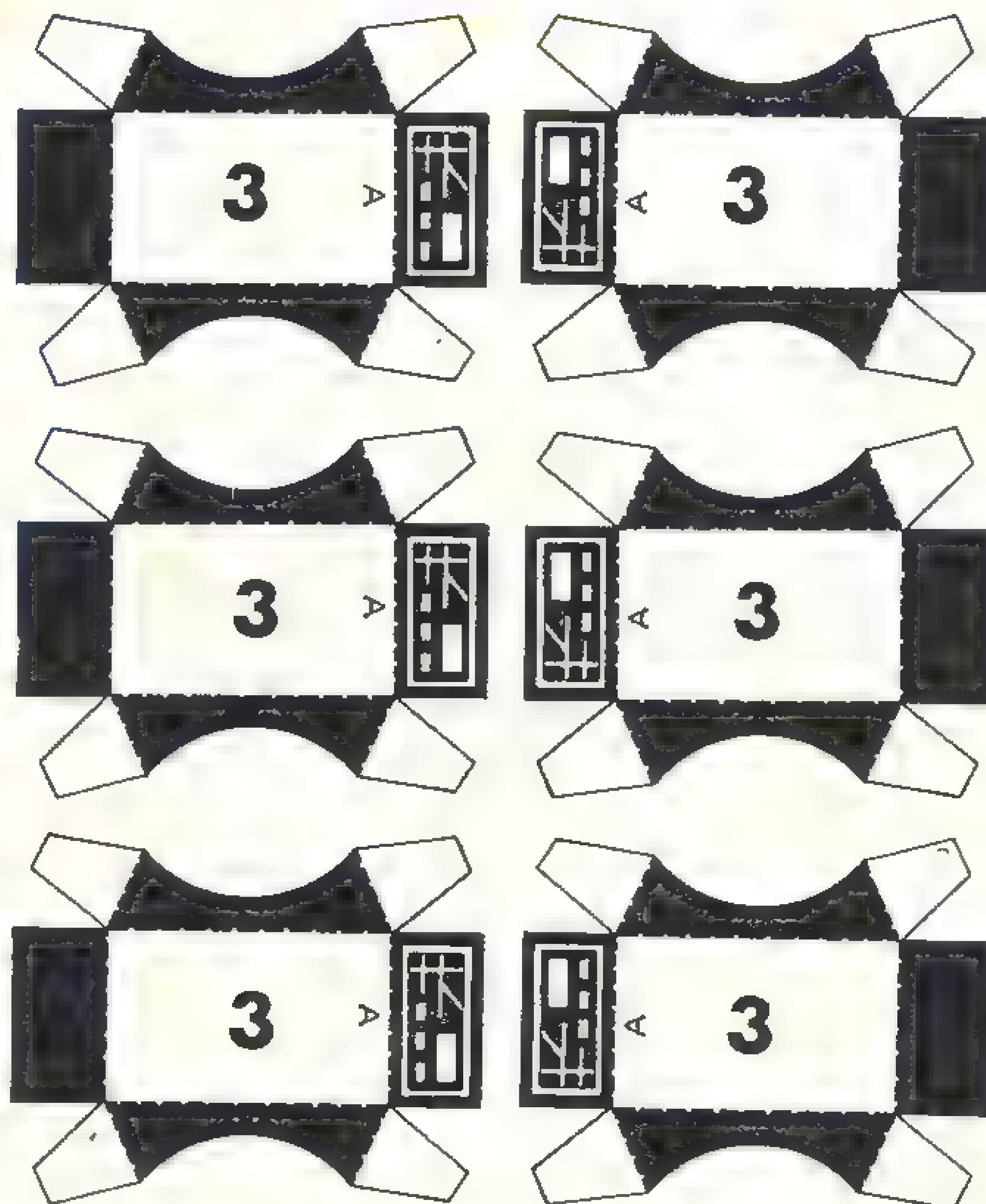

Nek aan nek streden zij om de eerste plaats en de roffelende hoeven raasden in donderend geweld de baan af.

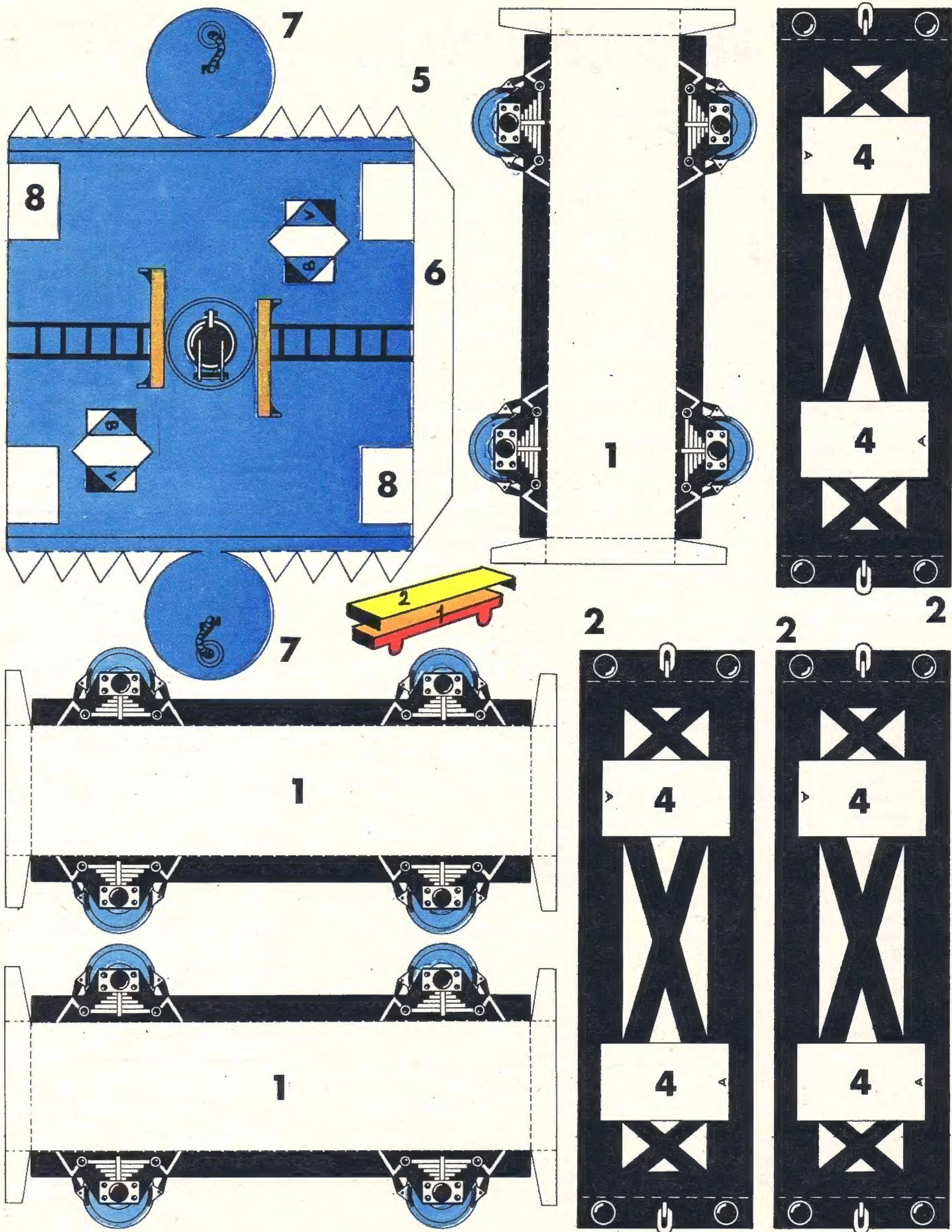

Drie tankwagens

Naar aanleiding van onze vorige bouwplaten van treinen hebben vele lezers ons gevraagd of we nog meer van zulke platen wilden maken en we komen hierbij aan hun wensen tegemoet. Deze keer een beschrijving van drie tankwagens, die ook weer heel gemakkelijk te maken zijn.

Je begint weer met alles uit te knippen en op dun tekenpapier te plakken. Daarna de wielen (1) uitknippen, vouwen en de lange, uitstekende lippen tegen de achterkant van de wielzijden kleven. Nu gaan we de delen 2 uitknippen, de bufferbalken omlaagvouwen en deel 1 midden onder deel 2 plakken. De ketelsteunen (3) vouwen we en plakken we dicht zoals is aangegeven op het schetsje. Dan plakken we op elk wagentje twee van deze steunen op de witte vakken (4), en wel zodanig dat de letter A van de steun aan dezelfde kant zit als de A op de wagen. De ketels (5) worden rond gemaakt en met de plaklip (6) vastgekleefd; het geheel wordt afgesloten met de ronde kanten (7). Tenslotte plakken we de witte delen (8) op de steunen en de tankwagens zijn klaar. S.

7
5
8
6
8
7
1
2
1
2
2
2
4
4
1
1
4
4
4
4

Uitslag van prijspuzzel 18

De 7 horizontale woorden waren: kano, fregat, zeiljacht, aak (of ark), jonk, prauw en schoener; de 6 verticale woorden waren: brik, korvet, jol, galjoen, tjalk en punter. De letters in de cirkels vormden samen het woord:

Nautilus

Stromen goede oplossingen hebben we binnengekregen en na loting zijn de volgende vijftig prijswinnaars uit de bus gekomen. Gefeliciteerd!

De hoofdprijs, een paar prachtige rolschaatsen, gaat naar:

Ruurd Abma, Dorpsstraat 15, Holysloot, post Nieuwendam

De andere prijzen zijn voor:

Tweede prijs, tafeltennisspel:

Appie Klarenberg, Wijk I - 115, Kuinre (O.).
Corneel Neppérus, Bruynestraat 59, Den Haag.
Ans Fluiter, Provincialeweg 2, Bunnik.
Guust de Gucht, Bontehondstraat, Hulst.
Ine Maria Segboer, Fonda Pepe, San Fernando, Formentera (Baleares), España.
Kees Zwamborn, Pieter de Hooghstraat 15, Maarssen.
Zina Obbema, Oosterbrugstraat 13, Sliedrecht.
Tijs Naus, Kroppestraat 84, Swalmen (L.).
Nollie Mudde, Pijlsteeg 41[1], Amsterdam-C.
K. Blaauw, Oostersingel 33, Vlagtwedde (Gr.).
Rita Durnez, Dorpplaats 1, Zuidschote (Ieper), België.
Voufke bij 't Vuur, Kleinkerkstraat 20, Edam.

Derde prijs, vierkleurenpotlood:

Anneke van Buuren, Pompstraat 9a, Rotterdam-21.
Wibe Veenbaas, Hijlaard 72 (Fr.).
Hennie den Held, Westpolderstraat 11a, Schiedam v.m. Kethel.
Dik Fortuin, Tuindorp 14, Wissenkerke (Zld.).
Wander Blokzijl, Schuinedijk 7, Fluitenberg, post Hoogeveen (Dr.).
Kees van Osta, Nispensestraat 34, Roosendaal.
Sietske Pruim, Touwslagersbaan 1, Noordhorn (Gr.).
G. J. Jagtenberg, Lingedijk 50, Gellicum (Gld.).
Francisca Gervais, Klinkenberg 2, Rothem (L.).
Gerard Snippert, Goormatenweg 1, Overdinkel (O.).
Tiny Luiting, Zuiderzeestraatweg 106, Hierden.
Ivan Vermaelen, Spaarstraat 129, Kessel-Lo (Brabant), België.

Vierde prijs, een boek:

Wim Ruygh, Stationsweg 4, Wapenveld (Gld.).
Stijntje van Essen, Hoofdweg A 145, 't Zandt (Gr.).
Ronald de Witte, Polenlaan 29, De Klinge-W., België.
Onno Brunsting, Bisschopsstraat 2, Beilen.
Claresse van der Toolen, Keizerstraat 60, Scheveningen.
Jan Koudenburg, Hoarpaed 1, Pietersbierum (Fr.).
Kees Foppen, Coehoornstraat 41, Hilversum.
Diny Hameeteman, Emmastraat 8, Oude-Tonge.
Hans Mulder, Nieuwe Looiersdwarsstraat 4, Amsterdam-C.
Ton Kerkhof, Wilhelminastraat 10, Jutphaas.
Rieks Lijklema, Paterswoldseweg 758, Groningen.
L. P. Delicaat, van Noortwijcksingel 34c, Rotterdam-8.
Abele Wietsma, Tuinstraat 23, Luttelgeest (N.O.P.).
Arjo Bleeker, Seringplantsoen 19, Rhenen.
Eric Lugten, Sint-Eloystraat 67, Schoonhoven.
Hans Fit, Kolenbergstraat 18, Lutjebroek.
Marianne Bloemkolk, Marowijnestraat 144[2], Amsterdam-W.
Lein Labruyère, 't Groentje 1, Domburg.
Oege Bosch, Groenestraat 3, Bennekom (Gld.).
Kees van de Logt, Spoorstraat 16, Leur (N.-B.).
Franklin Tjon Tam Paw, Uitvlugt 14d, Paramaribo, Suriname.
Wim Platje, Beatrixstraat 19, Dubbeldam.
Annie Slangen, Waterschei 2, Melick L.
Jim Harten, Snelliusstraat 18, Den Haag.
F. Pasop, Z.F. 12 c, Holten.

OPLOSSINGEN PUZZELS UIT NUMMER 24

Dubbel tovervierkant

```
S T R O
T E I L
R I G I
O L I F A N T
      A D E R
      N E M O
      T R O M
```

Vlechtmatje

```
  M   B   K
M A T R O O S
  T   O   T
B R O M M E R
  O   M   L
K O T E L E T
  S   R   T
```

Puzzelsom

Dom — m + ven — n + nek — k + telg — g = dovenetel.
Wak — k + terp — p + les — s + lier — r = waterlelie.

OPTELSOM

TARWE + SLAG = STRAALWEG

Dit is natuurlijk geen echt rekenwerk, maar de optelling komt toch wel uit. Je gaat dan van de eerste twee woorden twee andere maken door de letters van elk woord afzonderlijk van plaats te doen verwisselen. Samen vormen ze dan een nieuw groot woord, dat weer uit dezelfde letters als het derde woord bestaat.

OMZETRAADSEL

RIBES
RONDE
KRATS
SOBER
STOER
STAAL
STENO
NOORD

Acht gewone woorden zie je hier staan. Nu is het de bedoeling, dat je die woorden gaat „omzetten" in andere goede woorden. Maar je moet er wel op letten, dat je geen meervoudsvormen of namen gebruikt. Je kunt dan telkens maar op één manier een ander woord maken, zodat omschrijvingen niet nodig zijn.

Als je de juiste woorden gevonden hebt, vormen de eerste letters van boven naar beneden gelezen ook een woord. Het betekent ongeluk of ramp, meestal een gevolg van onvoorzichtigheid.

Ziekenlijstje

Deze week vragen we jullie aandacht voor Annie en Gerard Schreven, Sanatorium Dekkerswald in Groesbeek. Ze liggen beiden al acht maanden op bed en zouden zo graag wat post ontvangen. Ook sparen ze foto's van filmsterren. Annie ligt in het Kinderpaviljoen en Gerard op Kamer 30 A, Heren 2.

De gouden kraag

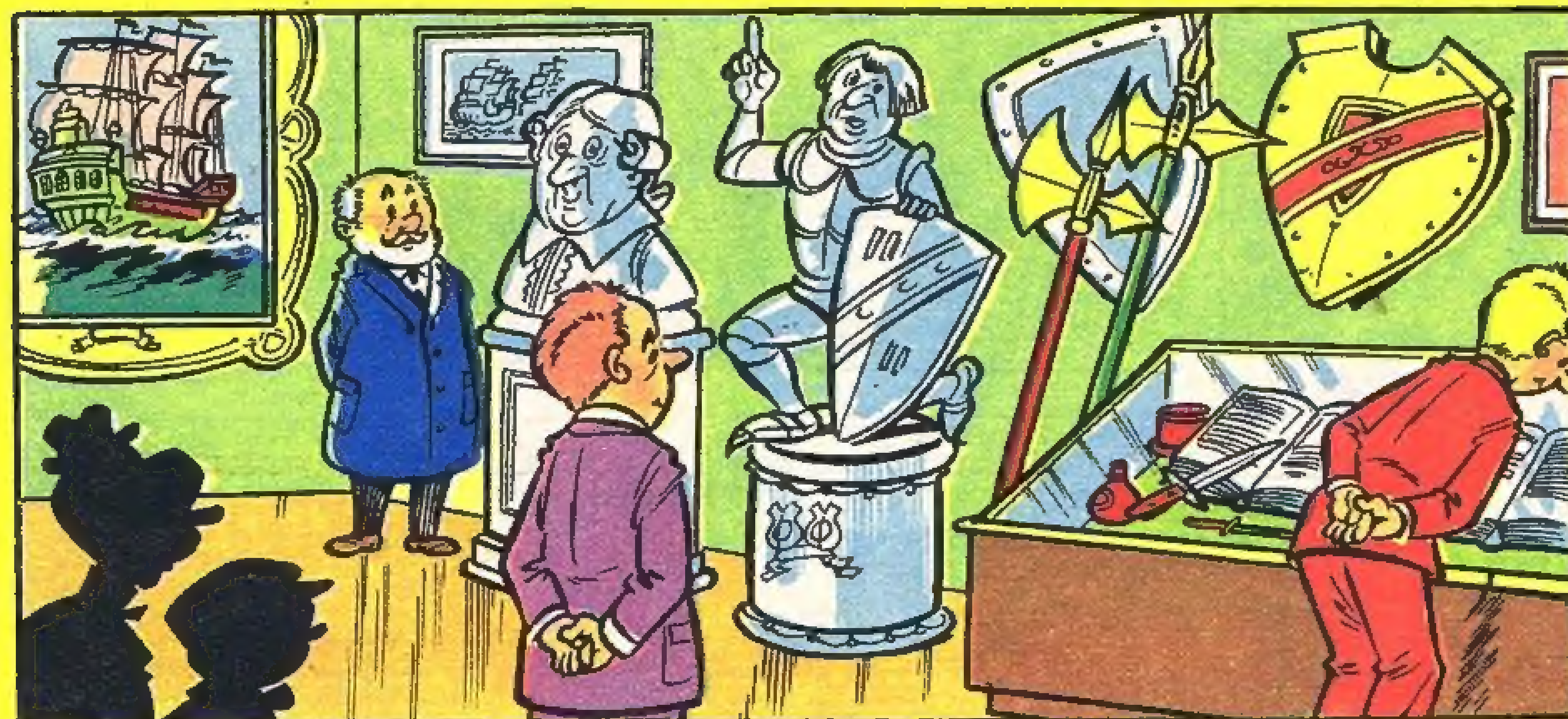

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct. per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.